

บทนำ

“โคตรเทพ เอาอีกแล้ว”

“ไอ้เหี้ย เป็นไปได้ยังไง ไอ้เพียงวันได้คณิตครูวิซิตเต็มอะ”

“ไม่เห็นแปลกตรงไหน ถ้ามันได้น้อยลึงถึงแปลก”

“เก่งเกินไปแล้วมั้ง”

เจ้าของชื่อยีนถือโทรศัพท์มือถือมองผลคะแนนเจียบ ๆ เซ้านี้มีเมฆฝนเต็มท้องฟ้า พื้นเจ็ญองไปด้วยน้ำสกปรกที่ไหลมาจากที่ไหนบ้างก็ไม่รู้ ทางโรงเรียนประกาศยกเลิกการเข้าแถวหน้าเสาธง และให้เด็กนักเรียนทุกคนเตรียมตัวยื่นเข้าแถวห้องเรียนคาบแรกแทน พอสถานการณ์เป็นแบบนั้น บนอาคารเรียนจึงค่อนข้างวุ่นวายเป็นพิเศษเสียงจ๊อกแจ้กดังมาจากทั่วทุกสารทิศ

ต้นเหตุก็ไม่ใช่อะไร เมื่อสัปดาห์ที่แล้วเป็นช่วงการสอบกลางภาคของนักเรียนชั้นมัธยมปลายในโรงเรียนแห่งนี้ พอผ่านพ้นมาได้สักพักก็ถึงเวลาประกาศผลการสอบ แน่แน่นอนว่านักเรียนที่มักจะถูกพูดถึงมากที่สุดก็หนีไม่พ้น ‘เพียงวัน’ คนนี้

เพียงวันเป็นชื่อของนักเรียนชายชั้น ม.5 คนหนึ่ง ส่วนสูง

ประมาณร้อยเจ็ดสิบต้น ๆ เห็นจะได้ มีนิสัยค่อนข้างรักสันโดษ เขามีเพื่อนสนิทเพียงสองคนเท่านั้น คนหนึ่งชื่อนายสาทร รู้จักกันมานานนับสิบปี เพราะเรียนด้วยกันมาตั้งแต่ชั้นอนุบาล บ้านก็อยู่ห่างกันไม่ถึงกิโลเมตรด้วยซ้ำ ส่วนอีกคนที่ชื่อนางสาวมารีสา หรือที่ทุกคนมักจะเรียกว่ามะเหมี่ยว รายนี้เพิ่งจะมาสนิทสนมกันในช่วงชั้นมัธยมปลายที่ผ่านมา ปัจจุบันพวกเขาทั้งสามก็มักจะเกาะกันเป็นกลุ่มเป็นก้อน เวลาว่างกลุ่มอะไรให้ทำก็มักจะอยู่ด้วยกันเสมอ พักเที่ยงก็จะไปกินอาหารพร้อมกัน ไปเรียนก็จะเดินขึ้นตึกพร้อมกัน ตัวติดกันจนทุกคนรับรู้แล้วว่าเป็นเพื่อนรักกันขนาดไหน

เพียงวันเป็นคนที่มีความโดดเด่นโดยเฉพาะในเรื่องของการเรียน คนในโรงเรียนไม่ว่าจะรุ่นพี่ รุ่นน้อง รุ่นเดียวกัน หรือแม้แต่คุณครูทั้งหลายต่างก็คุ้นเคยกับชื่อเพียงวัน ไม่เคยมีครั้งไหนเลยที่ป้ายหน้าโรงเรียนจะไร้ซึ่งรูปภาพของเขา เพียงวันเป็นเด็กเรียนเก่ง ฉลาด เขาสอบได้ที่หนึ่งของระดับชั้นมาตั้งแต่ไหนแต่ไร ก่อนหน้าที่จะขึ้นชั้นมัธยม เขาก็เป็นไฉ่หนุ้อัจฉริยะวัยประถมมาก่อน อันที่จริงฉายแววเด็กฉลาดชาติเจริญมาตั้งแต่อนุบาลแล้วด้วยซ้ำ เพื่อนร่วมห้องหลายคนมักจะถามลอย ๆ ว่าพ่อแม่เอาอะไรให้กินตั้งแต่เด็ก แน่แน่นอนว่าเพียงวันย่อมไม่สนใจคำถามไร้สาระแบบนั้น เขามักจะเมินใส่และไม่คิดจะตอบกลับอะไรทั้งสิ้น

นอกจากชื่อเสียงในด้านวิชาการแล้ว เมื่อต้นปีที่ผ่านมาเพียงวันก็สร้างคุณงามความดีให้แก่สังคมเพิ่มอีกอย่าง ในช่วงที่เด็ก ๆ ้วยคอบของกำลังพากันตามหาที่เรียนต่อในระดับชั้นมัธยมปลาย ขณะที่กำลังรอรถโดยสารกันอยู่นั้น จู่ ๆ ก็มีเด็กคนหนึ่งเป็นลมล้มพับแน่นิ่งไม่ได้สติ โชคดีที่เพียงวันอยู่ตรงนั้นด้วย เขาก็เลยช่วยป้อนหัวใจและนำตัวส่งโรงพยาบาลได้ทัน เรียกได้ว่าเป็นตัวอย่างของนักเรียนดีเด่นแบบสุด ๆ นอกจากทางโรงเรียนจะชื่นชมแล้ว สังคมก็ยังพูดถึงกันทั่ว เป็นข่าวดังอยู่พักหนึ่งเลยละ

แต่ถึงแม้พวกผู้ใหญ่จะชื่นชมเพียงวันมากขนาดไหน ก็ยังมีอีกหลาย ๆ คนในโรงเรียนที่รู้สึกว่าคำสรรเสริญพวกนั้นออกจะเวอร์วังเกินไปหน่อย เพราะตัวตนที่แท้จริงของเด็กดีที่ว่่านั้นไม่ใกล้เคียงคำว่าน่าคบหาเลยสักนิด และนี่ก็เป็นอีกสิ่งทีใครต่อใครต่างพูดถึงอีกด้านหนึ่งของนักเรียนดีเด่นคนนั้น...

เพียงวัน ม.5/1 นั้นเป็นคนหยิ่ง เข้าถึงยาก เรียนเก่งก็จริง แต่ไม่เอาสังคมเลยสักนิด เด็กนักเรียนหลายคนมักจะจินตนาการว่าเพียงวันน่าจะเป็นคนที่นิสัยเสียมาก ๆ เขาจะคุยกับเพื่อนคนอื่นก็เฉพาะเรื่องงานเท่านั้น นอกจากเพื่อนสนิทในกลุ่มแล้วก็จะปิดปากเงียบไม่คุยกับใคร แม้แต่เพื่อนร่วมห้องบางคนก็ยังทำตัวห่างเหินใส่ ไม่คุยด้วยเลยสักคำ มองเมินประหนึ่งเป็นอากาศธาตุ ท่าทางหยิ่งโหดแบบนั้น ใครเห็นก็นึกหมั่นไส้

คำนิยามมากมายซ่อนอยู่หลังชื่อเสียงของเขา บ้างก็ว่าเก่งแต่ใจแคบ ฉลาด หัวดี แต่ไม่คิดจะช่วยเหลือเพื่อนเลย สนใจแต่ตัวเอง เอาแต่ตัวเอง นิสัยแบบนี้ใครจะอยากเป็นเพื่อนด้วย เวลาทำงานกลุ่มด้วยกันที่ไรก็มักจะเป็นฝ่ายออกคำสั่งอยู่เสมอ คนอื่นแทบไม่มีโอกาสได้อวดฝีมือตัวเองเลย เพราะเวลาที่มีการแข่งขันอะไร ครูบางคนก็มักจะส่งเพียงวันไปก่อนโดยที่ไม่คิดจะเปิดโอกาสให้เด็กคนอื่น ๆ ได้ลองเข้าแข่งขันเลยสักนิด เพราะพวกเขามั่นใจมาก ๆ ว่าถ้าส่งเพียงวันไปจะต้องได้รางวัลใหญ่กลับมาอย่างแน่นอน ใครจะไปอยากเสี่ยงกับพวกสมองปลาชิวปลาสร้อยละจริงไหม ถ้าหากเพียงวันชนะมาได้ พวกเขาก็จะได้นำได้ผลงานไว้ไปใช้ขอเลื่อนตำแหน่งทางวิชาการได้อีก มีแต่ได้ทั้งนั้น

นับวันเสียงซุบซิบนั้นก็ยิ่งแพร่สะพัด มีหลายคนเลยที่หมั่นไส้เพียงวันคนนี้ เวลาคุณครูประกาศรายชื่อผู้ได้รับรางวัล หรือประกาศชื่อคนที่ได้คะแนนสอบสูงสุดในแต่ละวิชา นักเรียนบางคนก็มักจะลอบกลอกตาพร้อมกับปรบมือด้วยความหมั่นเปื้อ แต่ถามว่าเพียงวันสนใจ

เด็กพวกนั้นหรือไม่ อยากจะด่าอะไรก็ตามไปเถอะ เพราะคนที่ไม่มีความสามารถที่เติมเต็มตัวเองนะ ไม่เคยอยู่ในสายตาของเขาคนนี้อยู่แล้ว

มันไม่ใช่ความผิดของเขาที่เกิดมาสมบูรณ์แบบไปเสียทุกอย่าง และก็ไม่ใช่ความผิดของเขาด้วยที่จะหวังวิชาความรู้ที่ตัวเองตั้งใจสั่งสมมา ตอนที่เหนื่อยก็เหนื่อยคนเดียว อ่านหนังสือจนเป็นบ้าเป็นหลังไม่ยักมีใครสนใจ แต่พอทำการบ้านไม่ได้ที่ไรก็จะมาขอลอกอยู่นั้นแหละ ถ้าอยากจะฉลาดอยากจะเก่งกาจนักก็ไปฝึกฝนเองสิ ใช้เรื่องที่เขาจะต้องมาคอยกอดประคองคนอื่นให้สอบผ่านไปด้วยกันหรือไร

เพียงวันยกนิ้วเพื่อดันแว่นตาขึ้นเล็กน้อย รับรู้แล้วว่าผลคะแนนสอบกลางภาคนั้นเป็นเช่นไร อันที่จริงเขาก็ไม่ได้รู้สึกดีใจขนาดนั้น มันเป็นเรื่องที่ชินแล้วกับการได้เป็นที่หนึ่งในทุก ๆ วิชา เขาแทบจะไม่สนใจเลยด้วยซ้ำ ตั้งท่าจะเดินกลับเข้าไปในห้องเรียนเพื่อนั่งทำข้อสอบเตรียมสอบเข้ามหาวิทยาลัยต่อ ทว่า...ในตอนนั้นเองที่หางคิ้วขวาของนักเรียนดีเด่นก็กระตุกรัวเร็วไม่เป็นจังหวะ

“เหี้ย”

“กูไม่อยากจะเชื่อ”

“ไป มึงได้คะแนนเต็มเกือบทุกวิชาเลย!”

“อ่า...งั้นหรือ”

“เชี่ย ไม่ใช่ว่ามีก็เป็นท็อปสายชั้นเหมือนเพียงวันหรืออะ?”

คำว่า ‘เหมือนกัน’ จี้ใจคนฟังอย่างจัง รวากับมีก้อนเมฆสีดำก้อนใหญ่ลอยอยู่เหนือศีรษะของเด็กหนุ่มคนนี้ เพียงวันหันหน้ากลับไปมองที่มาของเสียงซุบซิบซ้า ๆ ดวงตาของเขาฉาบเอาไว้ด้วยความไม่เป็นมิตร บ่งบอกคนพวกนั้นว่าห้ามเข้ามาใกล้ในระยะหนึ่งเมตร ไมอย่างนั้นได้มีเรื่องแน่ แต่เพียงวันไม่ได้สนใจพวกปลาชิวปลาสร้อยรอบข้างนั้นหรือ เขาจับจ้องไปยังเด็กนักเรียนชายหน้าใหม่ที่เพิ่งจะย้ายเข้ามาเมื่อประมาณต้นปี

ถ้าหากเขาจำไม่ผิด หมอนั้นมีชื่อว่า ‘ไป’

เพิ่งจะย้ายเข้ามาได้ไม่นาน แต่ชื่อเสียงเลื่องลือไม่แพ้เพียงวัน คนนี้ นายไปเป็นอัจฉริยะประจำห้องสอง เขาถูกเรียกว่าเป็นมือปราบมาร เพราะเด็ก ๆ หลายคนที่หมั่นไล่เพียงวันเชื่อว่าการมาของนายคนนี้นี้แหละที่จะทำให้บัลลังก์ของเพียงวันสั่นคลอนได้ ซึ่งมันก็เป็นแบบนี้จริง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการสอบย่อยหรือสอบใหญ่ครั้งไหน ไปก็มักจะมึนคะแนนเท่ากัน หรือไม่ก็ใกล้เคียงกับเพียงวันอยู่ตลอด ได้มาแบบติด ๆ แม้จะอยู่คนละห้อง แต่ก็จะได้โดนเอามาเปรียบเทียบกับอยู่บ่อยครั้ง ผลการแข่งขันใด ๆ จากเดิมที่ที่บอร์ดหน้าโรงเรียนจะมีแค่ภาพของเพียงวัน ก็เริ่มปรากฏภาพของไปเคียงคู่ ว่าที่ลูกรักคุณครูคนต่อไปมาแล้ว เพียงวันกำลังจะโดนชิงตำแหน่งไปหรือไม่

เดิมทีเพียงวันไม่เคยเห็นใครอยู่ในสายตา แต่หมอนั้น...จู่ ๆ ก็ปรากฏตัวขึ้นมา แม้ไม่อยากจะสนใจ แต่ก็สลัดให้หลุดไม่ได้เลย

เพียงวันได้คณิตศาสตร์เต็ม ไปเองก็ได้เต็มเหมือนกัน

เพียงวันได้เป็นที่หนึ่งของทับหนึ่ง ไปเองก็เป็นหนึ่งที่หนึ่งของทับสอง

และสิ่งที่ทำให้เพียงวันคนเก่งรู้สึกหงุดหงิดมากกว่าเดิม...บ่อยครั้งที่เขาดันเจอไป ณ สถาบันสอนพิเศษที่เดียวกันหลังเลิกเรียน บางวันก็นั่งข้างกันอีกต่างหาก!

และวันนี้ไปก็ปรากฏตัวขึ้นอีกครั้ง เข้าวันใหม่ของเพียงวัน และทะเลไปหมด แค่ว่าได้เห็นไปคนนั้นสวมเสื้อคลุมกันหนาวยี่ห้อเดียวกัน ลายเดียวกัน แบบเดียวกันเป๊ะ! เป๊ะทุกอย่างเลย

นี่มันซักจะเกินคำว่าบังเอิญไปมากแล้ว เพียงวันก็อยากจะคิดอยู่หรือว่าเสื้อตัวนี้ใคร ๆ ก็สามารถซื้อได้ แต่พอเป็นไปคนนั้นแล้วเขาก็รู้สึกไม่พอใจขึ้นมา ทั้งที่ไม่ได้รู้จักกัน ไม่ได้อยู่ห้องเดียวกัน เคยคุยกันสักคำใหม่ก็ไม่ แล้วทำไมเขาจะต้องไปคิดวุ่นวายด้วย

ช่างมัน! เพียงวันไม่ได้อยากจะรู้จักอยู่แล้ว สำหรับเขา หมอนั้นก็เป็นแค่คนแปลกหน้าคนหนึ่งเท่านั้น เพียงวันไม่เคยสนใจพวกนอก

สายตาทะลุ ใครก็ไม่รู้ จะดังมาจากไหนก็ช่างเถอะ เขาไม่มีวันให้ค่าอยู่แล้ว

สำหรับเพียงวันแล้วทุกอย่างมันไร้ค่า เขาไม่คิดจะสนใจพวกเด็กกระຈອກ ในโรงเรียนนี้หรอก ใครอยากจะแข่งขันกับเขาก็เชิญ แต่เพียงวันจะไม่มีวันลดตัวลงไปแข่งด้วยเด็ดขาด เขาจะไม่ให้ค่าอะไรทั้งนั้น อนาคตอันสดใสยังรออยู่ สนใจแต่เป้าหมายอันยิ่งใหญ่ที่อยู่เบื้องหน้าก็พอแล้ว

เพียงวันมองเด็กห้องสองคนนั้นด้วยหางตา พออีกฝ่ายรู้สึกตัวว่าเขามองอยู่ เพียงวันก็ชิงเบือนหน้าหนีไปก่อน คงสีหน้าราบเรียบเอาไว้มองเช่นทุกครั้ง จากนั้นก็เดินเข้าไปด้านในห้องเรียนของตัวเอง ผลออกแรงวางกระเป๋ากระแทกโต๊ะเสียงดังจนทำให้เพื่อนร่วมห้องบางคนหันมามอง รังสีเย็นยะเยือกที่แผ่ออกมาจากตัวของเพียงวันนั้นช่างน่าขนลุกเหลือเกิน ยิ่งแววตาแข็งกร้าวหลังเลนส์แว่นตานั่นอีก ไม่รู้ว่าเช้าวันนี้เพียงวันเจอเรื่องน่าหงุดหงิดอะไรมาหรือเปล่า

ไปจ้ะน่ะ...

ช่างมันเถอะเพียงวัน ไม่ต้องสนใจ ชีวิตใครชีวิตมัน อย่าไปยุ่งวุ่นวายอะไรนักเลย ทำหน้าที่ของตัวเองให้ดีที่สุดก็พอแล้ว

แต่ถึงแม้จะบอกกับตัวเองแบบนี้ ย้ำเตือนทุก ๆ ชั่วโมงก็เถอะ

...

“มึงง ใส้ไปกับเพียงวันจะได้ไปแข่งตอบปัญหาวิทยาศาสตร์ด้วยกันวะ!”

“อยู่ทีมเดียวกันน่ะหรอ”

“ใช่มึง ใส้เหี้ย ปกติเป็นสภทรไปกับเพียงวันใช่ปะ แต่ดูเหมือนคราวนี้ไปมันทำคะแนนได้เยอะกว่าสภทรวัย คุณครูเลยจับมันเข้าทีมกับเพียงวันแทน”

อะไรนะ! นี่มันซักจะบังเอิญเกินไปหน่อยหรือเปล่า!

“ว่า ข่าวกวจริง ๆ นะเนี่ย”

เจ้าของชื่อที่เพิ่งถูกพาดพิงเดินเข้ามาในห้องพร้อมรอยยิ้ม นั่นแหละคือสาทร เพื่อนรักตั้งแต่สมัยเด็กของเพียงวัน เขาเป็นขี้ขลาดขี้กลัวกับเด็กเก่งคนนั้นโดยสิ้นเชิง รอยยิ้มที่สว่างสดใสเหมือนพระอาทิตย์ยามเช้าช่วยทำให้เพื่อน ๆ สดใสตามไปด้วย มาถึงโรงเรียนก็ได้ยินเรื่องนี้แพร่สะพัดไปทั่ว จริงอยู่ที่เมื่อก่อนการแข่งขันนี้เขามักจะอยู่ร่วมทีมเดียวกันกับเพียงวัน ก่อนหน้าที่จะมีการเลือกเด็กไปแข่งขันก็จะมีการสอบเพื่อคัดคน ปกติแล้วก็เป็นเพียงวันที่ได้คะแนนนำโด่ง เขาถึงได้เป็นตัวแทนไปแข่งขันตลอด แต่พอมารั้งนี้สาทรดันได้คะแนนน้อยกว่าเด็กใหม่ชื่อว้าไปคนนั้น เขาก็เลยไม่ได้ร่วมทีมกับเพียงวันอย่างเคย แม้จะเสียดายบ้าง แต่เขาก็ไม่ได้นึกโกรธเกลียดอะไรนายไปคนนั้นหรอกนะ

แต่ดูเหมือนว่าจะไม่ใช่กับเพียงวันนะสิ หน้าดำคล้ำขนาดนี้ ดูท่าทางข่าวลือที่ว่าไปกำลังพยายามจะชิงบัลลังก์คงแ้วมาถึงหูเขาแล้วสินะ

“เอาน่า ก็แค่ไปแข่งด้วยตัวเอง ไม่เป็นไรหรอก”

“ช่างเถอะ”

“วัน”

“ก็ไม่ได้สนใจอะไรตั้งแต่แรกอยู่แล้ว จะใครก็ช่างเถอะ”

เพียงวันพูดออกมาด้วยน้ำเสียงเฉยเมย เขาหลับตาลงแล้วถอนหายใจยาว ระบายความรู้สึกไร้สาระพวกนี้ไปให้หมด พอลืมตาขึ้นมาอีกครั้งก็ไม่มีความหงุดหงิดวุ่นวายใจอะไรอีก

ใช่ คนแบบนั้นนะไม่ได้อยู่ในสายตาของเพียงวันหรอก

ที่อารมณ์เสีย ก็เพราะว่าเสียดาย...เสียดายที่คนร่วมทีมไม่ใช่สาทรอีกต่อไป

“มึงเก่งอยู่แล้ววัน ลู๊ ๆ”

รอยยิ้มสว่างสดใสมาพร้อมกับน้ำหนักมือที่วางบนศีรษะ ทั้งที่เคยบอกไปแล้วว่าไม่ชอบให้เขายึดแบบนี้เพราะผมมันจะเสียดาย แต่สาทร

ก็ไม่ฟังกันเลยสักนิด แต่เอาเถอะ...ก็เชื่อว่าเพียงวันจะรังเกียจอะไรหรอก กลับกัน...เขาน่ะชอบมาก ๆ เลยด้วยซ้ำไป

ใช่ ชอบมาก ชอบมาก ๆ เลยละ...

ความลับข้อหนึ่งที่ไม่มีใครล่วงรู้มาก่อน ใ้เด็กแว่นคนนี้นะป็นใจให้เพื่อนสนิทมานานหลายปี สาทรคือช้อยกเว้นของทุกสิ่งทุกอย่าง สาทรคือความสนใจเพียงหนึ่งเดียวของเพียงวัน คนที่ไม่เคยสนใจในเรื่องไร้สาระอื่นใด ไม่เคยวุ่นวายกับเรื่องไม่เป็นเรื่อง แต่ถ้าเมื่อไรก็ตามที่เกี่ยวข้องกับเพื่อนรักคนนี้ เพียงวันก็จะใจจดใจจอกับมัน รวากับว่าลืมทุกสิ่งทุกอย่างที่สำคัญไปหมดแล้ว...

เพียงวันนะ...ชอบสาทรมากถึงขนาดนั้นเลยละ

แต่ถึงแม้จะชอบมากแค่ไหน เขาก็ทำได้แค่แอบชอบอย่างเงียบ ๆ กับตัวเองแบบนี้เท่านั้น...

“มาแล้วจ้า ๆ ปาห้องโก้ชอยแก้วร้อน ๆ มาแล้วว”

และแล้วสมาชิกคนที่สามของกลุ่มก็เดินทางมาถึง พวกเขาทั้งคู่ต่างละสายตากันแล้วหันไปมองเพื่อนคนนั้นพร้อมกัน นางสาวมาริสหรือมะเหมี่ยว ลูกสาวเจ้าของร้านปาห้องโก้ชื่อดังประจำชอยแก้ว ในที่สุดก็เดินทางมาถึงห้องเรียนแล้ว เธอมักจะปรากฏตัวพร้อม กับถุงของกินร้อน ๆ แบบนี้เสมอ

แน่นอนว่าสีหน้าและแววตาของใครบางคนก็มักจะอ่อนละมุนไปอีกสิบระดับเมื่อได้เห็นภาพนั้น

“คืนดั่งคัญด้วยจ้บบักสา”

“รู้แล้วครับ ๆ”

“เอามา”

“เดี๋ยวให้หลังกินเสร็จได้ไหม”

“เนี่ยเดี๋ยวมีงก็เบี้ยวกูอีก”

“ฮ่า ๆ ไม่หรอก”

“เหลือจะเชื่อ ที่สองของห้องทำไมถึงลืมคืนดั่งค์เพื่อนไปได้นะ

ลืมน้อยด้วย ภูเลยต้องมานั่งจ้ำจี้จ๊าไซขอตังค์คืนเนี่ย เฮ้อ เดี่ยวแม่ยึดปาห้องโก๋คืนเลย”

“ไม่เอาดิ”

สองคนนั้นมาพร้อมกับเสียงพูดคุ้ยที่ดังไม่หยุด ต่างคนต่างเล่าเรื่องในวันหยุดของตัวเองออกมา เพียงวันนั่งฟังด้วยหัวใจซาห็นิบเมื่อจับใจความว่าวันหยุดเสาร์อาทิตย์ที่ผ่านมาสองคนนั้นได้ใช้เวลาร่วมกันโดยที่ไม่มีเขา

เข้าใจดีว่าบังเอิญ เข้าใจดีว่าเจอกันโดยไม่ได้ตั้งใจ

แต่ก็อดน้อยใจไม่ได้ที่มะเหมี่ยวได้รับสายตาแบบนั้นจากสาทร...มันบอกให้เขาได้รู้เลยว่า ช่วงเวลาไม่กี่วันที่ผ่านมานั้นคงยาวนานมากพอที่จะทำให้ใครคนหนึ่งตกหลุมรักใครอีกคนหนึ่งได้

เพียงวันคนนี้ก็เกลียดความบังเอิญเหลือเกิน

นั่นก็เพื่อน นี่ก็เพื่อน เพียงวันคนเก่งกลับทำได้เพียงนั่งนิ่งเป็นไอ้ป้อในสถานการณ์นี้

แม้แต่จมอยู่กับเรื่องไร้สาระนั้น จนกระทั่งเซมนาฬิกาเซมสิ้นเดินมาถึงเลขสิบสองแล้ว ทุกคนต่างลุกขึ้นและตั้งใจจะแยกย้ายไปกินข้าวมือที่เที่ยงตามปกติ แต่วันนี้จู้ๆ คุณครูก็ส่งคนมาเรียกให้เพียงวันไปพบที่ห้องพักครู เขาจึงต้องปล่อยให้เพื่อนอีกสองคนเดินลงไปข้างล่างก่อน สาทรบอกว่าให้รีบตามไป จะสั่งข้าวเอาไว้ให้ เพียงวันพยักหน้าขอบใจแล้วเดินแยกไปอีกทาง หัวใจเจ็บแปลบขึ้นมาเมื่อได้เห็นฝ่ามือใหญ่ข้างนั้นลูบศีรษะของเพื่อนผู้หญิงเบา ๆ

เพียงวันเคยชอบการโดนขี้ผม แต่มาตอนนี้กลับรู้สึกว่าจะเกลียดมันเสียเหลือเกิน

“ขออนุญาตครับ”

เพียงวันเอ่ยขออนุญาตแล้วเดินเข้าไปในห้องพักครู ทว่าสิ่งแรกที่ได้เห็นกลับทำให้แววตาของเขาเริ่มกลับมาขุ่นมัวอีกครั้งหนึ่ง

“อ้อ มาแล้วหรือ วันคงจะรู้จักเพื่อนคนนี้แล้วใช่ไหม”

“...”

“เขาซื้อไป มาจากห้องสอง พอตีว่าครูจะส่งให้เขาไปแข่งตอบ ปัญหาทั้งวัน อยู่ทีมเดียวกันได้ไม่มีปัญหาอะไรใช่ไหม”

เพียงวันขอยื่นยันคำเดิม...เขาเกลียดความบังเอิญที่สุด

ขอบอกตามตรงว่าในสายตาของเพียงวันไม่เคยมีใครนอกจาก สาทร์ แต่วันนี้กลับมีไอน์หน้าดีจากที่ไหนก็ไม่รู้ที่พยายามจะยึดเยียดตัวเองเข้ามา กระเสือกกระสนอยากจะให้เพียงวันรับรู้ตัวตนให้ได้ ผิวกายขาวเหลือง ส่วนสูงที่มากกว่าเขานิดหน่อย ไหนจะแววตาที่น่าหมั่นได้แบบนั้นอีก...คนแปลกหน้าเดินเข้ามาใกล้แล้วคลื่นยี้มให้กัน

ราวกับว่าบนหน้าหมอนี่มีคำว่าควรหลีกเลี่ยงปะเอาไว้ และเพียงวันก็เชื่อในสัญชาตญาณของตัวเองว่าเขาควรจะทำอย่างนั้น

“ไง”

“...”

“จากนี้ไปก็ฝากตัวด้วยนะ เพียงวัน”

ไม่รู้ทำไม แต่เพียงวันรู้สึกว่ามีชีวิตของเขาหลังจากนี้จะต้องพบเจอกับความวุ่นวายขั้นสุดแน่นอน

1

“ไปโรงเรียนแล้วนะครับ”

“โชคดีนะลูก”

“สวัสดีครับแม่”

สองมือยกขึ้นพนมไหว้อย่างนอบน้อม ก่อนที่เพียงวันจะก้าวขา ออกมาจากบ้านของตัวเอง ปกติแล้วเขามักจะใช้รถโดยสารในการเดินทาง ไปโรงเรียน แต่ก็มีบ่อยครั้งที่ต้องใช้บริการมอเตอร์ไซค์วินในกรณี ที่ตื่นสายจนไม่ทันเที่ยวรถ แต่นั่นก็เกิดขึ้นน้อยครั้งมากๆ เพราะคน อย่างเพียงวันไม่มีวันยอมปล่อยให้ตัวเองต้องมาเสียเครดิตแค่เพราะ รับผิดชอบในหน้าที่ของตัวเองไม่ได้หรอก เขาจะไม่มีวันปล่อยให้ตัวเอง ต้องโดนทำโทษเด็ดขาด ห้องปกครองจะไม่มีวันได้เห็นหน้าเพียงวัน คนนี้ คุณแม่จะต้องภาคภูมิใจในตัวเขา นานมากแล้วที่เพียงวันแบก คำว่านักเรียนดีเด่นเอาไว้บนบ่า สำหรับเขาแล้วมันไม่ได้หนักหนาอะไร เลยสักนิด

ใช้เวลาไม่นานเพียงวันก็เดินทางมาถึงโรงเรียน ก้มมองดูเวลา บนนาฬิกาข้อมือ ยิ่งเหลือเวลาอีกประมาณเกือบชั่วโมงกว่าที่สัญญาณ

เข้าแถวหน้าเสาธงจะดัง เขาจึงปลีกตัวหนีความวุ่นวายไปอยู่ในห้องสมุดของโรงเรียน สถานที่ประจำที่เขามักจะหลบมานั่งอ่านหนังสือ เพราะมันทั้งเงียบสงบ ปราศจากความวุ่นวาย ไม่มีสิ่งรบกวนใดๆ ให้เสียสมาธิไประหว่างการฝึกทำข้อสอบ เพียงวันชัยบ่เก๊าอื้อเบาๆ จากนั้นก็เปิดกระเป๋า หยิบเอาสมุดทศกับหนังสือเล่มเดิมที่อ่านค้างไว้ตั้งแต่เมื่อคืนออกมา เขานั่งก้มหน้าก้มตาอ่านหนังสืออยู่อย่างนั้นสักพัก ในช่วงเช้าแบบนี้คุณครูบรรณารักษ์จะยังไม่มาเปิดแอร์ แต่เปิดหน้าต่างเพื่อให้ระบายอากาศได้เท่านั้น

สายลมวูบหนึ่งพัดผ่านใบหน้า ปลายเส้นผมของเด็กเรียนพลั่วไหลเล็กน้อย แว่วเสียงพูดคุยของคนด้านนอก นั่งอยู่ตรงนั้นจับใจความอะไรไม่ค่อยได้ แต่ถึงจะจับใจความได้เพียงวันก็คงไม่คิดสนใจ เขาเหลือบมองหน้าจอโทรศัพท์มือถือของตัวเอง เห็นข้อความจากสาทรที่บอกว่าตอนนี้นั่งรออยู่ตรงโต๊ะไม้ที่ประจำพร้อมกันกับมะเหมี่ยว ถึงกับถ่ายรูปส่งมาให้ดูในแชตกลุ่มเลยว่าตอนนี้เธอกำลังนั่งลอกการบ้านอยู่ ได้ตาดูคำคล้าย ไม่แน่ว่ามะเหมี่ยวอาจจะอ่านนิยายจนดึกคืนเหมือนอย่างทุกครั้ง สาทรเองก็นั่งอยู่ข้างกัน คล้ายยิ้มกว้างพร้อมฉีกปากทองโก๋ป้อนให้ถึงปาก

ช่วงขณะหนึ่งที่เพียงวันกลั้นหายใจ แต่สุดท้ายเขาก็กดส่งข้อความโง่ๆ กลับไป บอกว่าจะขอนั่งอ่านหนังสือตรงนี่ต่ออีกสักพัก ไว้เจอกันที่แถวเลขที่เดียว

ทำไมนะ...

ทำไมเขาถึงต้องทำแบบนี้ ทำไมถึงต้องค่อยๆ ตีตัวออกหากสองคนนั้นด้วย

มือข้างขวาหยุดขยับปากกาไปตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ เขานั่งเหม่อมองตัวอักษรบนหนังสือแต่ไม่มีอะไรเข้าหัวเลยสักอย่างเดียว เพียงวันนั่งมองมันเงียบๆ แววดาหลังเลนส์ใตุดูหม่นหมองอย่างที่ไม่เคยเป็นนานเท่าไรแล้วนะที่เขา รู้จักกับเพื่อนคนนั้น...นานจนไม่รู้เลยว่า

มันผ่านมาก็ปีแล้ว นึกย้อนกลับไป ไม่ว่าจะช่วงเวลาใดของชีวิต ภาพในความทรงจำของเพียงวันก็มีแต่เพื่อนคนนั้นเคียงข้าง สาทรเป็นคนใจดี อ่อนโยน แล้วก็มีความใจมาก ๆ เป็นตัวตรงข้ามกับเพียงวันโดยสิ้นเชิง ตั้งแต่เด็ก ๆ หมอนั้นก็มีคนเข้าหามากมาย ไม่ว่าจะเข้าหาเพราะอยากเป็นเพื่อน หรือเข้าหาเพราะอยากเป็นอะไรที่มากกว่านั้นก็ตามที แต่นายคนนั้นก็ไม่เคยป็นใจให้ใคร สำหรับสาทรแล้ว คงไม่มีใครเลยที่จะทำลายกำแพงในใจของตัวเองได้ แต่สุดท้าย...วันนั้นก็มาถึง ไม่น่าเชื่อว่าทั้งที่ใจแข็งขนาดนั้นแท้ ๆ แต่พอได้เห็นรอยยิ้มของใครคนหนึ่ง กำแพงในใจที่วาก็ละลายลงไปได้ง่ายตาย

จริง ๆ มันก็สั๊กพิ๊กแล้วละที่เพียงวันสังเกตได้ว่าเพื่อนรักของเขา มีใจให้เพื่อนในกลุ่มอีกคน มะเหมี่ยวเองก็เป็นคนน่ารัก เธอมีนิสัยร่าเริงสดใส เข้ากับคนรอบข้างได้ง่าย เป็นเด็กกิจกรรมเลยก็ว่าได้ สนุกกับรุ่นพี่รุ่นน้องเยอะแยะจะตายไป หน้าตาก็น่ารัก วันวาเลนไทน์ที่ผ่านมามีคนให้ช็อกโกแลตกับสติ๊กเกอร์รูปหัวใจจนเต็มเสื้อเลยละ

จะว่าไปแล้ว...สองคนนั้นก็เหมาะสมกันจริง ๆ นั่นแหละ

“อ้าว เพียงวัน อยู่ที่นี่พอดีเลย มาช่วยครูจัดหนังสือหนึ่งได้หรือเปล่าลูก”

“ครับ”

แม้แต่นั่งเหม่ออยู่ตรงนั้น คุณครูบรรณารักษ์เดินเข้ามาหากก็ยังไม่รู้สึกตัว โดนสะกิดไหล่เบา ๆ ทำเอาสะดุ้ง คุณครูเองก็ยิ่งแปลกใจที่เห็นเด็กเรียนนั่งนิ่งนานแบบนั้น ปกติแล้วเพียงวันมักจะหลบมานั่งอ่านหนังสืออยู่ตรงนั้นคนเดียว เธอเห็นจนชินตา สมแล้วที่จะเป็นคนแก่งอันดับหนึ่งของระดับชั้น เห็นทีไรไม่เคยวางมือไปจากหนังสือเรียนอนาคตของเด็กคนนี้จะไปได้ไกลแน่นอน

เพียงวันผละจากโต๊ะเพื่อไปช่วยคุณครูจัดหนังสือใหม่เข้าชั้น เมื่อเสร็จธุระแล้วก็ถึงเวลาเข้าแถวหน้าเสาธงพอดี เขาจึงเอ่ยลาสั้น ๆ แล้วเดินกลับมาที่โต๊ะของตัวเอง ลมจากด้านนอกพัดเข้ามา กระด้าง

หนังสือขยับไปมาเบา ๆ เพียงวันจึงเก็บรวบรวมมันใส่ลงในกระเป๋า และในตอนนั้นเองที่หางตาของเขาดันเจอเข้ากับอะไรบางอย่าง มีมือข้างขวาค่อย ๆ เอื้อมไปหยิบมันขึ้นมาดู พลิกไปมาเพื่อที่จะสำรวจให้ถี่ถ้วน

“ของใคร?”

มันไม่ใช่ของแปลกประหลาดหรือน่ากลัว เป็นขนมบิสกิตห่อสีแดงชิ้นหนึ่ง มีขายที่ร้านมินิมาร์ทภายในโรงเรียน เพียงวันเองก็เคยเห็นผ่านตาอยู่บ่อยครั้ง ถ้ามว่าเคยกินใหม่ก็เคย รสชาติไม่ได้อร่อย เวอร์วังจนน่าประทับใจ แน่นอนว่าส่วนตัวแล้วเพียงวันไม่ค่อยชอบมันสักเท่าไร

เพียงวันมองขนมนี้ ๆ ยืนคิดอะไรกับตัวเองสักพักหนึ่ง จนในที่สุดก็ตัดสินใจวางขนมชิ้นไว้ที่เดิมแล้วเดินออกมาจากห้องสมุดโดยที่ไม่คิดจะหันกลับไปมองมันอีก

ไม่ได้ ทั้งครูทั้งแม่สอนว่าอย่ากินของที่ไม่วู้ที่มาที่ไปเด็ดขาด มีเหรอยที่คนอย่างเพียงวันจะยอมกินของแปลกแบบนั้น ไม่มีทาง!

ดู้บ!

“ครบแล้วหรือ?”

“อือ”

“เฮ้ ไปไหนนะ จะหนีไปอ่านหนังสืออีกแล้วหรือ”

“อือ”

สาทรอ้าปากตะโกนถาม แต่อีกฝ่ายก็ไม่ได้ตอบรับอะไรเพิ่มเติม คนเก่งของห้องหันหลังเดินจากไปเงียบ ๆ วันนี้เป็นวันหยุดหีบสติ ถึงคราวที่เด็กห้องหนึ่งจะต้องสวมชุดพลະแล้ววิ่งมาจากอาคารข้างกิจกรรมของเด็กนักเรียนชั้น ม.5 ปีนี้ก็คือกีฬาบอลเลย์บอล ทุกคนจะต้องได้เรียนวิชานี้และผ่านการทดสอบขั้นพื้นฐานทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติไปให้ได้ เพียงวันเป็นเด็กรักเรียนก็จริง แต่ก็เชื่อว่าเขาจะไร้ความสามารถในด้านนี้ไปเสียทีเดียว สมัยที่ยังเรียนชั้นมัธยมศึกษา

ตอนต้น ทั้งเพียงวันและสาทรก็เคยอยู่ในทีมวอลเลย์บอลของโรงเรียนด้วยกัน หนุ่มแวนคนนั้นนะมีดีกรีเป็นถึงนักตบแดนหน้าชาวอาเซียนนะ เรื่องกีฬาเองเพียงวันก็ไม่ธรรมดาเหมือนกัน ร่างกายของเขาในตอนนั้นถึงได้ยืดยาวและค่อนข้างสูงปราดเปรียวเมื่อเทียบกับเด็กผู้ชายวัยเดียวกันอีกหลาย ๆ คน ส่วนสูงระดับนี้ ในวัยนี้ถือว่าไม่น้อยเลย

น่าเสียดายเหมือนกันที่น้อยคนนักจะรู้เรื่องนี้ เพียงวันเองก็ไม่เคยไต่อดต่อกับใครว่าเขาเล่นกีฬาเป็น หลังจากเรียนจบชั้นมอต้น พอโตขึ้นเขาก็มองว่ามันไม่ใช่กิจกรรมที่สลักสำคัญอะไรขนาดนั้น จึงได้ทอดทิ้งมันไปและไม่คิดจะกลับไปแตะต้องมันอีกถ้าไม่จำเป็น ในตอนนี้สิ่งเดียวที่เพียงวันสนใจก็คงมีเพียงการเรียนเท่านั้นแหละ

ทางฝั่งเพียงวัน หลังจากที่อันเดอร์รี่สืบลูกติดจนเสร็จเรียบร้อยก็เดินไปบอกคุณครู ตั้งใจว่าจะรีบ ๆ ออกไปจากที่นี่ แล้วไปนั่งอ่านหนังสืออยู่ในห้องสมุด แต่ในระหว่างที่ยืนรอให้อาจารย์ตีกลองหมายลงบนช่องให้ เขาก็เหลือบไปเห็นว่าคะแนนกิจกรรมช่องถัดไปคืออะไร เมื่อได้รู้ว่าสัปดาห์หน้าจะมีคำสั่งให้ไปเล่นฟุตวอลเลย์บอลอีกคนละสิบลูก เพียงวันจึงขอคุณครูทำในวันนี้เพื่อให้มันเสร็จเรียบร้อย ตั้งใจว่าจะเอาเวลาที่เหลือของสัปดาห์หน้าไปอ่านหนังสือ วันนี้ยังเหลือเวลาอีกเยอะให้ได้ลองเล่น เพราะเขาผ่านด่านแรกเร็วเกินไป อันเดอร์รี่ติดกันยี่สิบลูกไม่ใช่เรื่องยากอะไรเลยสำหรับเขา เมื่อคุณครูพยักหน้าอนุญาต เพียงวันก็เดินเคาะลูกวอลเลย์บอลไปยังสนามเก่า ๆ ที่อยู่ห่างกันไปไม่ไกล ตั้งท่าโยนแล้วกระโดดเล่นฟุตวอลเลย์บอลข้ามตาข่ายทันที

ดู้ป!

ภาพนั้นฉายชัดในสายตาของเพื่อนร่วมห้องทุกคน ไม่เว้นแม้แต่สาทรกับมะเหมี่ยวที่ยังยืนกอดลูกบอลข้างกัน

“สุดท้ายเลย มีอะไรที่วันมันทำไม่ได้บ้างไหมเนี่ย”

“นี่ขนาดฟอร์มตกไปเยอะแล้วนะ สมัยตอนมันอยู่มอต้นเล่นโหดกว่านี่อีก”

“จริงอะ ชักจะอิจฉามึงแล้วนะสาที่ได้เห็นวันตอนนั้น”

“ฮ่า ๆ ความจริงแล้ววันมันเป็นคนชอบเอาชนะจะตายไป ถ้าให้มันทำอะไรสักอย่างแล้ว มันจะตั้งใจทำจนถึงที่สุดนั่นแหละ ผลก็เลยออกมาว่าเก่งไปหมด”

สาทราบว่าพลางยกไหล่เล็กน้อย เขาสนิทกับเพียงวันมาตั้งแต่ไหนแต่ไร รู้ดีหมดว่านิสัยที่แท้จริงของเพื่อนคนนั้นเป็นอย่างไร เห็นเพียงวันเป็นคนพุดน้อย หยิ่งเยิ่นชา ดูเหมือนไม่สนใจอะไรนอกจากตัวเอง แต่ความจริงแล้วเขาเองก็มีความเฝ้าร้อนตามประสาวัยรุ่นซ่อนอยู่ลึก ๆ เพียงวันชอบเอาชนะ ไม่ใช่แค่เอาชนะคนอื่น แต่ยังรวมไปจนถึงตัวเองด้วย ในหัวนั้นมักจะมีเป้าหมายอะไรสักอย่าง และเขาจะพยายามก้าวข้ามมันไปให้ได้ นั่นเป็นจุดที่ทำให้สาทราู้สึกว่าเพื่อนคนนี้น่าทึ่งมาก ๆ เลย

เพียงวันยังคงยืนอยู่ตรงขอบสนามวอลเลย์บอลเก่า นั้นในสายตาของเขาไม่ได้สนใจสิ่งอื่นใด มีแต่ภาพของปลายทางที่ต้องการให้ลูกบอลในมือนี้ตกกระทบลงไปก็เท่านั้น หลังจากที่ทำภารกิจตำแหน่งเรียบร้อยแล้ว เขาก็ตั้งทำอีกครั้ง โยนลูกบอลขึ้นเหนือศีรษะในระดับที่พอเหมาะ จากนั้นก็วิ่งกระโดดลอยตัวขึ้นเพื่อพาดมือลงบนนั้น เกิดเสียงดังสนั่นไปทั่วสนาม ลูกวอลเลย์บอลตกลงบนตำแหน่งที่คาดเอาไว้ไม่มีผิดพลาด ก้อนที่มันจะกลิ้งหลุน ๆ ไปยังทางเดินเชื่อมอาคารที่อยู่ไม่ไกลกันนั้น

“!”

เพียงวันเดินตามไปได้ครึ่งสนามเท่านั้น เท้าทั้งสองข้างของเขาก็หยุดกึก เพราะตอนนี้ลูกวอลเลย์บอลของตัวเองกำลังอยู่ในมือของใครบางคน สองสายตาสอดประสานชั่วคราว ใบหน้าแบบนั้น...เพียงวันจำได้ดี แม้ว่าตัวเองไม่อยากจะจดจำก็ตาม

ไป...เป็นหมอนั้นอีกแล้ว

เด็กห้องสองมาอยู่ตรงนี้ได้ยังไงเพียงวันไม่อาจรู้ นอกจากไป

แล้วก็ยังมีเพื่อนร่วมห้องของเขาอีกประมาณสองสามคนที่ยื่นถือแก้วน้ำหวานข้างกัน คาดว่าพวกนั้นคงมีเรียนที่อาคารใกล้เคียงๆ นี้ และอาจจะลงมาเข้าห้องน้ำที่ชั้นล่าง ไม่นานว่าอาจจะเดินเอื่อยเฉื่อยไปซื้อน้ำหวานดื่มเพื่อฆ่าเวลาอีกด้วย ไปยื่นแก้วน้ำให้เพื่อนถือไว้ ส่วนตัวเองก็จับลูกวอลเลย์บอลหมุนไปมา

ไอ้ลูกวอลเลย์บอลบ้านี้ พื้นที่บนโลกกว้างใหญ่ไพศาล ไปตกมหาสมุทรแปซิฟิกก็ไม่ว่าหรอก ทำไมต้องกลิ้งไปหาคนคนนั้นด้วย

ให้ตายดี...เพียงวันไม่อยากจะพูดกับเขาเลย

ดูเหมือนไปเองก็คงรู้ว่าลูกวอลเลย์บอลนี้เป็นของใคร เขาเดินแยกออกมาจากกลุ่มเพื่อนเล็กน้อย มองออกไปเห็นเด็กห้องหนึ่งยืนนั่งอยู่ตรงกลางสนาม สีหน้ายังคงราบเรียบไร้อารมณ์เหมือนอย่างทุกครั้ง เด็กแว่นรักเรียนที่มีท่าทางไม่เป็นมิตรเช่นนั้น เป็นเพียงวันไม่ผิดแน่

“...”

เพียงวันยืนมองนั่ง เขาไม่อยากจะป็นฝ่ายเดินเข้าไปหา จึงเลือกที่จะยืนอยู่ที่เดิม ปล่อยให้ไปค่อยๆ ก้าวเข้ามา กระทั่งถึงขอบสนามวอลเลย์บอลฝั่งตรงข้าม จู่ๆ ไปก็หยุดเท้าทั้งสองข้าง เคาะลูกบอลลงกับพื้นจนเกิดเสียงดังตู่บๆ สองสามครั้ง จากนั้นก็ทำในสิ่งที่ไม่มีการคาดคิด

ไป...หมอนั้นกระโดดเสิร์ฟลูกวอลเลย์บอลด้วยท่าทางที่เหมือนกับเพียงวันเกือบร้อยเปอร์เซ็นต์!

ตู่บ!

ลูกบอลตกกระทบลงตรงหน้าของเพียงวัน ยามที่กระดอนขึ้นมาเพียงวันก็ถอยหลังสองสามก้าวเพื่อที่จะจับมันเอาไว้ จะได้ไม่ต้องกลิ้งหนีไปที่ไหนอีก หันกลับไปมองฝั่งตรงข้ามอีกที่ไปก็เดินกลับไปรวมกับกลุ่มเพื่อน ค่อยๆ เดินหายไปจากที่นั่นแล้ว ทั้งไว้แต่ความรู้สึกหงุดหงิดที่บังเกิดขึ้นภายในใจของเพียงวันที่ยังยืนอยู่ตรงนี้

ไอ้ทำทางแบบนี้...ดูยังไงมันก็ไม่ใช่ทำทางของคนที่เพิ่งเล่น วอลเลย์บอลแน่

อย่าบอกนะว่าบังเอิญเป็นนักกีฬาเหมือนกันอีก?

บอกตามตรงว่าตอนที่ได้เห็นลูกเสิร์ฟของไป๋ มันทำให้เพียงวัน รู้สึกเหมือนกับว่าเขากำลังถูกอีกฝ่ายล้อเลียนกันอย่างโง่งมอย่างนั้น อะไรกัน? คิดจะหยามกันหรือ?

ทำไมกันนะ ทำไมช่วงนี้คนที่ชื่อไป๋ถึงได้มีอิทธิพลกับความรู้สึกของเขาขนาดนี้ ทั้งที่ก่อนหน้านี้ไม่เคยอยู่ในสายตาเลยด้วยซ้ำ

มันเป็นใคร จู้ๆ ก็โผล่มาจากไหนไม่รู้ ตั้งแต่เมื่อไรกันที่ผู้คนรอบข้างเริ่มเอาไป๋มาเปรียบเทียบกับเพียงวัน ตั้งแต่เมื่อไรกันที่คะแนนสอบของเพียงวันถูกไป๋ไล่ตามติด ๆ ตั้งแต่เมื่อไรกันที่ไม่ว่าเพียงวันจะทำอะไร ไป๋ก็จะติดตามกันไปหมด ทำเหมือนกันแทบทุกสิ่งทุกอย่างแบบนี้ ไม่ว่าจะทั้งเรื่องเรียน หรือแม้แต่เรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อครู่นี้ด้วย

หงุดหงิด หงุดหงิด หงุดหงิด

ตุ๊บ! ตุ๊บ! ตุ๊บ!

และตั้งแต่ตอนนั้น ทุกคนที่กำลังเรียนวอลเลย์บอลอยู่ก็ถึงกับทำหน้าตาเหยงเก จู้ๆ ไม่รู้ว่าเพียงวันไปกินรังแตนมาจากไหน ถึงได้ตบลูกวอลเลย์บอลเอาเป็นเอาตายเสียขนาดไหน แผลไธดำทะมีนออกมาไม่หยุดหย่อนเลย

สาทรกับมะเหมี่ยวเห็นแล้วก็ได้แต่มองหน้ากันด้วยความไม่เข้าใจ แต่เห็นด้วยเลยกับคำพูดที่ว่าเพียงวันเป็นคนอารมณ์ร้อน เห็นเป็นเด็กรักความสงบ ไม่คิดว่าจะหงุดหงิดได้ง่ายขนาดนี้

“คนคนนั้นชื่อไป๋ใช่ไหม?”

“อือ ไป๋ห้องสอง เห็นเขาว่าเรียนเก่งมากเลยนะ”

“มีนา...”

“ทำไมวะสา?”

“ดูทำทางไป๋คนนั้นคงโดนเพียงวันเหม็นขี้หน้าเข้าแล้วละ”

2

เพียงวันเป็นเด็กรักสงบ แต่ก็มีบ่อยครั้งที่ความสงบไม่เลือก

เขา

“นะ ขอร้อง ะ”

“ไม่”

“วัน...ได้โปรดเถอะ”

“ก็บอก就是不”

สาทรยืนกอดดอกพุดกลางสายหน้าไปมา คนหนึ่งพยายามโอดครวญจนแทบจะก้มลงไปกราบเท้า แต่อีกคนก็ยังเอาแต่นั่งทำแบบฝึกหัดไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น ยืนสังเกตสถานการณ์อยู่นาน จนในที่สุดก็ทนไม่ไหวต้องยื่นมือเข้าไปช่วยเหลือ เขาก็บอكمะเหมียวไปแล้วว่าทำแบบนี้ไม่ได้ผลหรอก ไม่เชื่อเอง เป็นยังไงล่ะ เพียงวันไม่แม้แต่จะปรายตามองเลยด้วยซ้ำ

สาเหตุที่ทำให้มะเหมียวต้องมากอดแข่งกอดขาขอร้องเพื่อนสนิทถึงขนาดนี้ ก็เพราะในวันหยุดสุดสัปดาห์ที่จะถึงนี้ทางโรงเรียนจัดงานสำคัญขึ้น เนื่องจากมีกลุ่มโรงเรียนประถมศึกษารวมตัวกันเพื่อทำ

เรื่องขออนุญาตใช้พื้นที่ภายในโรงเรียนจัดกิจกรรมการแข่งขันผลงานทางด้านวิชาการต่าง ๆ ทางผู้อำนวยการอยากจะมีเด็กนักเรียนดีเด่นไปช่วยงานนิดหน่อย เพื่อให้เป็นหน้าตาแก่ทางโรงเรียน บางทีอาจจะช่วยดึงดูเด็กประถมเหล่านั้นให้สนใจมาเรียนต่อที่นี่มากขึ้นก็ได้ มะเหมี่ยวและสาทรที่เป็นหนึ่งในสภานักเรียนชุดปัจจุบันจึงถูกวานให้มาทาบทามเด็กเก่งประจำห้องต่าง ๆ เพื่อหาคนไปช่วยงานในตำแหน่งที่ว่ามานี้

“เดี๋ยวกูเอง”

สาทรว่าสั้น ๆ จากนั้นก็ลากเก้าอี้มานั่งฟังตรงข้าม เขาวางมือลงบนหน้าหนังสือ ชัดขวางไม่ให้หนุ่มแวนคนนั้นทำใจทยุ่ต่อไปได้ ท้ายที่สุดแล้วเพียงวันก็ถอนหายใจออกมา ยอมที่จะเงยหน้าขึ้นมาจนได้

“ไม่เอา ไม่ทำ จะอ่านหนังสือ”

“กูทำด้วย”

“แล้วยังไง”

“ถ้าทำงานนี้ น่าจะได้เกียรติบัตรกิจกรรมจากทางโรงเรียนด้วยนะ”

“แล้ว?” สีหน้าของเพิงวันในตอนนี ดูเหมือนเขาจะไม่ได้สนใจรางวัลเล็ก ๆ น้อย ๆ พวกนั้นเลยสักนิดเดียว เพราะคนอย่างเขาไม่เคยหวังกิจกรรมระดับโรงเรียนอยู่แล้ว

“งานมันไม่ได้เยอะอะไรขนาดนั้น ก็แค่ดูแลเด็ก ๆ คอยแนะนำน้อง ๆ แล้วก็ช่วยงานกรรมการ”

“อะไรที่ไม่เกี่ยวกับตัวกู ถือว่าวุ่นวายทั้งหมด”

“วัน ปีนี้เรากี่ ม.5 กันแล้วนะ ปีที่แล้วพวกเราก็ไม่ค่อยได้ทำกิจกรรมอะไรด้วยกันเลย เหลือแค่ปีเดียวแล้ว”

“...”

“กูก็แค่อยากใช้เวลาตอนนี้กับเพื่อนให้เยอะที่สุด อย่างน้อยมีรูปที่ทำกิจกรรมสมัยเรียนด้วยกันก็พอ”

“สา”

“นะ”

“มึงอย่ามาดึงดราม่า”

“นะ”

มาอีกแล้ว ลูกไม้นี้ ใ้การเกาะไต่แล้วทำตาอ่อนๆ แบบนี้ ต่อให้ใจของเพียงวันจะแข็งแรงแรงดังหินผา แต่เขาก็ไม่อาจเอาชนะซะหาร ได้อยู่ดี เจอแบบนี้มาตั้งแต่เด็กจนโต ไม่รู้ทำไมถึงไม่มีภูมิด้านทานเลย สักนิดเดียว สู้สักหน่อยก็ไม่ได้! หัวใจบ๊าบอ อ่อนแอลิ้นดี!

“ถูกต้องอ่านหนังสือเตรียมแข่งตอบปัญหา”

“ขอแค่สองวันเอง กว่าที่จะแข่งก็ตั้งเกือบสองเดือน มีเวลาอีก เยอะเลย”

“เสียเวลา ทำไมต้องไปทำเรื่องไร้สาระแบบนั้นด้วย”

“ไม่ไร้สาระหรอกๆ อีกอย่าง...พวกเราทำงานแค่ตอนกลางวัน ตอนกลางคืนก็ยังอ่านได้นี่”

“สา มึงจะตีอะไรกูนัก”

“พลี๊สสส”

“ให้ตายสิ”

เพียงวันรู้สึกลัวหวัด หัวใจดี เขาพ่นลมหายใจออกมา สาทรก็ยังไม่ เลิกใช้แววตาออดอ้อนแบบนั้นดีอกัน แม้จะพยายามปฏิเสธไป มากมายเท่าไร สุดท้ายแล้วเพียงวันก็ไม่อาจเอาชนะเพื่อนคนนี้ได้เลย พ่ายแพ้ให้แก่ลูกไม้โง่ๆ ไปอย่างง่ายดาย

แว่วเสียงไซโยอย่างดีใจจากสาทรและมะเหมี่ยว เธอคนนั้นดีใจ จนยิ้มตาหิเป็นสระอิ กระโดดกอดสาทรทันที เอ่ยขอบคุณที่ช่วยเหลือ ในครั้งนี้

“มั้งง อาริกาไต่! ขอขอบคุณที่ช่วยอ้อนเพียงวันให้นะ!”

หลังจากที่ได้ในสิ่งที่ต้องการแล้วเธอก็รีบวิ่งแจ้นกลับไปห้อง สภาฯ เพื่อรายงานผลการปฏิบัติงาน เพียงวันเหลือบตาขึ้นมองเพื่อน

อีกคนที่ยังอยู่ ใบหูของสาทรแดงกำไปหมด เพียงแค่เห็นก็รับรู้ได้อย่างชัดเจนว่าเขากำลังรู้สึกอย่างไรอยู่

มือข้างหนึ่งของสาทรจับเสื้อตัวเองแล้วกระพือไปมาเบา ๆ ยกมือขึ้นบังใบหน้าอันร้อนผ่าวของตัวเองเพื่อหลบเลียงสายตา เอ่ยพูดคุยกับเพียงวันเสียงอ้อมแอ้ม จากนั้นก็ค่อย ๆ เดินออกไปจากห้องนี้ เดี่ยวว่าคงตามหลังมะเหมี่ยวไปที่ห้องสภานั่นแหละ

“ระ...ร้อนจังเลยเนอะ ฮ่า ๆ”

“...”

“กู...ไปห้องสภานะ มีอะไรก็เซตมาได้”

ท้ายที่สุดแล้วคนที่ไม่มีฐานะอะไรก็ทำได้เพียงนั่งนิ่งอยู่กับโต๊ะประจำ ภายในห้องวันนี้ค่อนข้างเงียบเหงา คงเพราะข้างล่างนั่นกำลังเกณฑ์เด็กนักเรียนไปช่วยจัดสถานที่สำหรับงานในวันหยุดสุดสัปดาห์นี้ เพียงวันตั้งใจจะอ่านหนังสือต่อ แต่เขาก็ไม่เหลือสมาธิอะไรอีกต่อไปแล้ว ในหัวมีเพียงภาพของเพื่อนรักที่กำลังยื่นหน้าแดงก่ำ เดี่ยวว่าหัวใจของสาทรคงสั่นเร็วยิ่งกว่าครั้งอื่นใด เพียงวันคงไม่มีวันที่จะได้สัมผัสกับความรู้สึกนั้น

สุดท้ายแล้วเขาก็ทนกับความรู้สึกอันวุ่นวายนี้ต่อไปไม่ไหว ในเมื่อรู้ว่าหลังจากคาบนี้ไปจะเป็นคาบว่าง เขาก็ส่งข้อความไปบอกเพื่อนๆ ว่าจะแยกตัวไปอยู่ห้องสมุดเพียงลำพัง จะตั้งใจอ่านหนังสือที่นั่น ห้ามใครมารบกวนเด็ดขาด พอส่งข้อความเสร็จก็แบกเป้เดินลงมาจากห้องเรียน เขาไม่ได้สนใจคนที่กำลังจัดเตรียมสถานที่เลยสักนิด กลับรู้สึกรำคาญความวุ่นวายพวกนั้นมาก ๆ ด้วยซ้ำ อยากจะหลีกเลี่ยงไปให้ไกลที่สุดเท่าที่จะทำได้

ไม่รู้ทำไม...วันนี้อะไร ๆ ถึงได้ซัดหุ้ซัดตาไปเสียทุกอย่าง

พอเข้ามาถึงห้องสมุดแล้ว เพียงวันก็ไม่รอช้าที่จะไปยังมุมโปรดของตัวเอง แต่ในตอนนั้นเองเขาก็ต้องพบเจอกับเรื่องน่าหงุดหงิดอีกเรื่องของวัน ที่ประจำของเขา...จุดที่เขาชอบที่สุด เงียบสงบที่สุด ห่าง

ไกลความวุ่นวายมากที่สุด บัดนี้กลับมีคนแปลกหน้ามายึดครองไปแล้ว

และมันก็เป็นไอ้คนนั้น...ไปห้องสอง เอาอีกแล้ว เจอหน้ากันแบบบังเอิญอีกแล้ว

โชคดีหน่อยที่ตอนนี้ไปกำลังฟูบอยู่ เขาเลยไม่รู้ว่ามิใครอีกคน กำลังยืนจ้องตาเหม็งอยู่ ใจหนึ่งเพียงวันก็อยากจะเดินไปนั่งตรงอื่น แต่มูมนั้นก็มีดีไป มูมนั้นก็มีเสียงดังวุ่นวายจากด้านนอก มูมนั้นก็มีผู้คนเดินผ่านไปมาทางหน้าต่าง ทำให้เสียสมาธิได้ง่ายมาก ๆ เพราะแบบนี้ไง โต๊ะตัวนี้ถึงเป็นที่ประจำของเขา น่าเสียดายก็ตรงที่มีคนมาจองไปก่อนแล้ว ถึงแม้จะขัดใจก็เถอะ แต่มันเป็นพื้นที่สาธารณะ พ่อแม่ของเพียงวันไม่ใช่คนสร้างห้องสมุดแห่งนี้ เขาคงไม่สามารถขับไล่อีกฝ่ายได้

แม้รู้สึกขมขื่นใจ แต่สุดท้ายแล้วเพียงวันก็ยังคิดที่จะนั่งตรงนี้ แต่เลือกที่นั่งให้ห่างไปจากอีกคน ระยะประมาณนี้คงมากพอแล้ว สำหรับคนแปลกหน้า ไปยังคงนอนฟูบหน้าลงกับแขน ไม่รับรู้อะไรทั้งสิ้น เพียงวันปรายตามองผ่านเลนส์แว่นตาเงิบ ๆ จากนั้นก็เปิดกระเป๋าแล้วหยิบเอาสมุดหนังสือขึ้นมาอ่านต่อ กิจกรรมนี้ดำเนินไปอย่างเงิบ ๆ มีเพียงเสียงดินสอกดที่ขีดเขียนกับหน้ากระดาษดังขึ้น พออยู่ ในสภาพแวดล้อมที่ค่อนข้างเงิบสงบ เพียงวันก็จดจ่ออยู่กับเนื้อหาได้มากขึ้น หลงลืมไปเลยว่าตอนนี้ภายในห้องสมุดไม่ได้มีแค่ตัวเองเพียงคนเดียว บางครั้งที่ไม่เข้าใจโทษเขาก็ผลอแสดงสีหน้าอื่น ๆ ออกมา ขมวดคิ้วบ้าง กัดเล็บบ้าง เป็นพฤติกรรมที่ไม่อาจห้ามได้จริง ๆ

“ทำไมตรงนี้เป็นสองได้...”

นั่งพึมพำกับตัวเองอยู่อย่างนั้น ใช้ปลายดินสอวงจุดที่ไม่เข้าใจเอาไว้ จมอยู่กับข้อนี้มานานกว่าสิบนาทีแล้ว หาทงออกไม่ได้สักที

“อย่าลืมหาคำคงตัว”

“!”

เสียงนั้นดังขึ้นเหนือศีรษะ เพียงวันสะดุ้งแล้วหันขวับกลับไปมอง

ด้านหลังตัวเอง เขารีบใช้มือตะปบหน้าหนังสือของตัวเองเอาไว้ทันที เบิกตากว้างจ้องมองใบหน้าของผู้พูด ไปที่นอนฟูฟ่องตอนนั้นก็กลับตื่นขึ้นมาแล้ว มายืนมองเขาทำข้อสอบอยู่ตรงนี้ตั้งแต่เมื่อไร เพียงวันไม่รู้สึกตัวเลยสักนิด

ไปสะพานเป็บนไหล่ข้างหนึ่ง ทำท่าเหมือนจะเดินออกไปจากห้องนี้ บอกตามตรงว่าเพียงวันรู้สึกตกใจมาก ๆ เพราะเขาไม่ทันสังเกตเห็นเลยว่าอีกฝ่ายลุกขึ้นแล้วเดินมาหยุดยืนตรงนี้...มาตั้งแต่เมื่อไร มาตั้งแต่ตอนไหน นี่เขาจมอยู่กับข้อสอบจนไม่มองสิ่งรอบข้างเลยจริง ๆ เหรอเนี่ย

“เพียงวันลืมคุณค่าคงตัวไป”

เจ็บใจ...เจ็บใจนัก

ทำไมคนที่รู้ข้อผิดพลาดของเขาถึงกลายมาเป็นหมอนี่ไปได้

แน่นอนว่าสิ่งที่เพียงวันตอบแทนให้ไม่ใช่คำขอบคุณหรือมรอยยิ้มพิมพ์ใจ เขาตัวต้วตามองดู ๆ ทำไปเองโดยอัตโนมัติ ไปเองก็ไม่ได้พูดอะไร แต่ถอยออกห่างก้าวหนึ่ง สบจึงหะกบที่ตอนนั้นมีเพื่อนในกลุ่มของเขาเดินเข้ามาเรียกพอดี ซึ่งพอเพื่อนคนนั้นรู้ว่าในห้องนี้มีเพียงวันอยู่ด้วยสีหน้าก็เปลี่ยนไปในทันที เขาผลลตตะโกนเรียกชื่อไปเสียงดังไปตามความเคยชิน แต่ไม่คิดเลยจริง ๆ ว่าจะมีเพียงวันอยู่ด้วย ทำหน้าตาตุตันน่ากลัวแบบนั้น ใครล่ะจะอยากเข้าใกล้ จึงรีบลากแขนไปหนีออกไปจากห้องสมุดแห่งนี้ทันที

พอทั้งบริเวณเหลือแค่เพียงวันคนเก่ง เขาก็ลอบถอนหายใจยาวออกมา ปิดหนังสือด้วยอารมณ์เซ็ง ๆ ไม่มีกะจิตกะใจจะทำอะไรอีกต่อไปแล้ว ภาพนี้ยากพบเห็น...นักเรียนดีเด่นคนนั้นกำลังก้มตัวลงซบแขนตัวเอง หลับตาลงแล้วปล่อยให้เรื่องวุ่นวายวิ่งผ่านหัวเสียให้พอ ไม่ว่าจะเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อคืน เรื่องของการช่วยงานสภษา หรือแม้แต่เรื่องความรู้สึกของสาทรที่มีต่อมะเหมี่ยวก็ตามที ในเมื่อพยายามหยุดคิดแล้วแต่มันก็หยุดไม่ได้ ถ้าอย่างนั้นก็คิดไปจนกว่าจะพอใจเลยก็แล้วกัน

เพียงวันเองก็มีนิสัยเสียที่ไม่อาจแก้...เขาไม่เคยแสดงความรู้สึกของตัวเองออกไปเลย ทุกอย่างมันถึงได้อัดแน่นรอวันระเบิดอยู่อย่างนี้

ช่างมันเถอะ เรื่องเล็กๆ แค่นี้ ทำไมเพียงวันจะต้องไปใส่ใจให้มากความ ก็เป็นแค่ปัญหาว่ารุ่นตามช่วงวัยเท่านั้น บางทีอาจเป็นเพราะฮอร์โมนที่พุ่งพล่านก็เลยทำให้ความคิดอ่านผิดเพี้ยนไปด้วย

เพียงวันก็มฟูบอยู่อย่างนั้น กระทั่งผลอหลับไปโดยที่ไม่รู้ตัว เขาสะดุ้งตื่นขึ้นมาอีกทีก็ตอนที่สาทรและมะเหมี่ยวเดินเข้ามาปลุกกันถึงในห้องสมุด บอกว่าคาบต่อไปกำลังจะเริ่มแล้ว ให้เก็บของแล้วขึ้นไปเรียนด้วยกัน เพียงวันพยักหน้าซ้ๆ เก็บของใส่ลงในกระเป๋าทีละอย่างด้วยความใจเย็น กระทั่งเห็นขนมห่อน้อยชิ้นหนึ่งวางอยู่ เขาเซงักไปในทันที หยิบมันขึ้นมาดูแล้วขมวดคิ้วมุ่น สาทรเห็นเพื่อนทำสีหน้าเช่นนั้นก็เอ่ยปากถามด้วยความสงสัย

“ทำไมเหรอ?”

“ขนมใคร?”

“ไม่รู้อะ ตอนที่เดินเข้ามาก็เห็นวางอยู่ตรงนี้แล้ว ไม่ใช่ของมึงเหรอ?”

“ไม่”

“ถามแปลกนะสา มึงเคยเห็นวันมันกินขนมแบบนี้ด้วยเหรอ” มะเหมี่ยวเสริม เธอเองก็แอบสงสัยนิด ๆ ตอนที่เห็นขนมนี้ ซ็อกโกแลตสอดไส้สตอร์ว์เบอร์รี คิดว่าคนอย่างเพียงวันไม่น่าจะซื้อมากินเอง แปลกใจเหมือนกันที่เห็นมันวางอยู่ข้างตัวแบบนี้

“นั่นสินะ”

“เอาไหม”

“ฮะ?”

“เอาไป”

“เดี๋ยวลี”

สาทรอ้าปากเหวอเมื่อจู่ๆ เพียงวันก็ยึดขนมห่อน้อยนั้นไว้ในมือเขา ส่วนเจ้าของตัวจริงก็เดินจากไปนุ่นแล้ว แม้จะงุนงงแต่ก็ต้องรับมันเอาไว้ ตลอดทางเพียงวันปล่อยไอเย็นออกมาไม่หยุด ไม่รู้เหมือนกันว่าวันนี้มันเกิดอะไรขึ้นกับเขา แต่ดูท่าทางเพียงวันคนเก่งจะอารมณ์เสียแบบสุดๆ ไปเลยละ

และแล้ววันที่เพียงวันเกลียดที่สุดก็มาถึง วันหยุดสุดสัปดาห์ ที่เขาควรจะได้ใช้เวลาไปกับการอ่านหนังสือ ทำข้อสอบแบบนอนสตอป แต่กลับต้องลุกขึ้นมาอาบน้ำแต่งตัวตั้งแต่เช้า เดินทางมาที่โรงเรียนเพื่อทำหน้าที่เป็นลูกมือให้แก่คณะกรรมการและคุณครูทั้งหลาย วันนี้เด็กประถมมากมายต่างหลังไหลเข้ามาภายในโรงเรียนเพื่อร่วมงานแข่งขันประจำปี เขายืนกอดอกมองเงิบๆ กวาดตาไปเรื่อย มองดูว่ามีเด็กคนไหนที่ฉายแววโดดเด่นมาแต่ไกล บางคนอายุยังน้อยแต่พูดภาษาอังกฤษได้คล่องปรือ บางคนก็ถือหนังสือเล่มมิดิตตัว พ่อแม่ของพวกเขาคงจะดันหลังมากจริง ๆ

“มาแล้วเหอ ไทษที่ที่ช้านะ พอดีมีวแต่คุยกับทางสภาฯ อยู่นะ”

“แล้วจะให้ทำอะไร”

สาทรกับมะเหมียวที่หายไปคุยธุระกลับมาแล้ว อันที่จริงนอกจากเพียงวันที่มายืนรอ ก็ยังมีนักเรียนหัวกะทีก็เกือบสิบคนที่รวมตัวกันอยู่ เพียงแต่คนพวกนั้นไม่คิดที่จะเข้ามาทักทายเพียงวันเหวอ เพราะรู้ว่าคนคนนี้มีนิสัยไม่เป็นมิตรขนาดไหน แน่นนอนว่าเพียงวันเองก็ไม่ได้สนใจ เขายังคงยืนกอดอกมองอย่างอื่นไปเรื่อย ๆ

“มากันครบแล้วใช่ไหม?”

“สา มาอีกคนละ”

“ไทษที่ พอดีรถติดนิดหน่อย”

สาทรกำลังจะแฉงงาน ในตอนนั้นเองที่มีเสียงของใครบางคน

ดั่งขึ้น เพียงวันถึงกับชนลุกชู เขาหันไปมองผู้ที่มาใหม่ ดวงตาขยาย ออกกว้างโดยอัตโนมัติ นั้นมันไป! ไปห้องสอง! หมอนั้นมาอยู่ที่นี่ได้ ยังไง!

แต่...จะว่าไปก็คงไม่แปลกอะไร เพราะเท่าที่ได้ยินมา ไปเองก็ ค่อนข้างเรียนเก่งในระดับหนึ่ง เพิ่งจะย้ายมาก็จริง แต่สร้างชื่อเสียงให้ โรงเรียนพอๆ กันกับเพียงวันที่เป็นเด็กเก๋าเลย ทุกวันนี้มีใครบ้างที่ไม่รู้จักไป เฮอะ ฉายามีوبرาบมารอะไรนั่น บ้าบอชะมัด คนพวกนั้น มองว่าเขาเป็นยักษ์มารหรือ?

แต่นี้จะบังเอิญเจอกันอีกแล้วหรือ!

นายมือปราบมารรู้สึกได้ถึงสายตาไม่เป็นมิตร เขาหันกลับไป มอง และแน่นอนว่าเพียงวันไม่แม้แต่จะรอบสบตา อีกฝ่ายยกอดอกแล้ว เปือนหน้าหนีไปอีกทาง ทำราวกับว่าไม่ได้เห็นหัวกันเลยสักนิดเดียว มองผ่านราวกับว่าเป็นอากาศธาตุอย่างไรอย่างนั้น

“โอเค คือเราชื่อสาทรนะ เรียกสั้นๆ ว่าสาก็ได้ ส่วนนี้ก็มะเหมี่ยว พวกเราจะแบ่งเป็นกลุ่มละสองคน ให้ไปประจำตามจุดต่างๆ ใน โรงเรียน หน้าที่หลักๆ ก็คือช่วยเหลือคุณครู คณะกรรมการ อาจจะมี เลิรฟ์น้ำกับของว่างบ้าง แล้วก็คอยเป็นที่เลี้ยงให้หน่อยๆ ที่มาแข่งขัน งานส่วนอื่นทางสภาฯ จะจัดการเอง”

สาทรเอ่ยแนะนำตัวเองเป็นอันดับแรก น้ำเสียงของเขาในตอน ที่แจจงานนั้นน่าฟังมาก ๆ เข้มกมัดสภาฯ ที่ติดอยู่บนเสื้อเหมาะ กับสาทรยิ่งกว่าใคร น่าเสียดายที่เขาไม่คิดจะส่งตัวเองไปเป็นประธาน นักเรียน อันที่จริงทั้งสาทรและมะเหมี่ยวก็ชักชวนให้เพียงวันไปเป็น กรรมการนักเรียนด้วยกัน แต่แน่นอนว่าคนรักสงบอย่างเพียงวันส่าย หน้าที่ปฏิเสธทันทีทันใด เอาข้างมาลากก็ไม่ยอมไป สุดท้ายก็มีแค่พวกเขาสองคนเท่านั้นที่ได้รับเข็มกลัดสีทองประดับบนเสื้อ ไว้สำหรับติดในงานสำคัญๆ เช่นนี้

แววดตาของเพียงวันตะโกนออกมาว่าชื่นชมในตัวสาทรมาก

ขนาดไหน แม้ว่าเขาจะยื่นกอดอกเจียบ ๆ ไม่ได้แสดงสีหน้าอะไร
มากมาย แต่ในใจกลับส่งเสียงโครมครามไม่หยุดหย่อนในยามที่อีกฝ่าย
เดินเข้ามาใกล้ สาทรในวันนี้ดูดีมากเกินไป เหลือเกิน เพียงวันไม่ได้ยินเสียง
อะไรเลยนอกจากเสียงของหัวใจตัวเอง

“อ่า...สรุปว่ามีไม่ปฏิเสธนะ งั้นก็เอาตามนี้”

ชะ...อะไร ปฏิเสธอะไร

“โอเคครับ แยกย้ายกันไปประจำจุดได้เลย อีกสักพักงานก็คง
จะเริ่มแล้ว ถ้ามีปัญหาอะไรก็ติดต่อผ่านไลน์กลุ่มได้เลย เดี่ยวเรากับ
มะเหมี่ยวจะช่วยประสานงานให้อีกที”

กว่าจะรู้ว่าอีกทีสาทรก็สั่งงานเสร็จแล้วเรียบร้อย เพียงวันคน
เก่งยีนง เขาผลอเหม่อมองใบหน้าของสาทรนานไปหน่อย เสียสมาธิ
ไปหมด ไม่ได้ฟังเลยสักนิดว่าตัวเองจะต้องทำอะไร กำลังว่าจะยื่นมือ
ไปจับแขนของสาทรแล้วถามอีกครั้งให้แน่ใจ แต่ในจังหวะเดียวกันนั้น
ก็มีใครอีกคนจับไหล่เขาเอาไว้ เพียงวันสะบัดออกพร้อมกับปัดมืออย่าง
แรง ทำราวกับว่ารังเกียจนักหนา ปฏิกริยาตอบสนองของร่างกายนั้น
เกิดขึ้นรวดเร็วภายในชั่วพริบตา สาทรและมะเหมี่ยวเองก็แอบรู้สึกเป็น
ห่วง จึงเดินเข้ามาใกล้แล้วเอ่ยถามทั้งสองคนที่ยังยืนอยู่

เดี๋ยวนะ ถ้าจำไม่ผิด สาทรบอกว่าการทำงานครั้งนี้จะแบ่งเป็น
คู่ ตอนนี้อย่างไม่เหลือใครเลยนอกจากไอ้ไปหน้าตี่นี่ ออย่าบอกนะ
ว่า...เขาจะต้องคู่กับคนคนนั้นอย่างนั้นหรอเนี่ย!

สาทรอ่านสีหน้าและแววตาของเพื่อนสนิทออก เขาอดตกใจไม่
ได้ที่เพียงวันแสดงท่าทางแบบนั้นใส่เพื่อนใหม่ ก็ไม่คิดว่าจะเป็นหนัก
ขนาดนี้ ทั้งที่เพียงวันและไปก็ไม่เคยพูดคุยกะไรกันมาก่อนเลยด้วยซ้ำ
ผิดใจกันเรื่องอะไรนะ

“ก็ตอนแรกถามแล้วว่ามึงโอเคไหม แล้วมึงไม่ตอบ”

บ้าเฮ้ย...กุฟลัดแล้วจริง ๆ

“โอเคไหม?”

สาทรเอ่ยถามด้วยความเป็นห่วง เขาเข้าใจดีว่าเพียงวันไม่ชอบการทำงานกับคนที่ไม่สนิท เดิมทีเขาก็ไม่ได้สนใจอยากจะทำงานนี้ตั้งแต่แรก แต่เพราะสาทรกับมะเหมี่ยวช่วยกันคือ เพียงวันถึงได้ยอมมาทำงานด้วย พอรู้ว่าเพื่อนอึดอัดใจถึงขนาดนี้เขาก็ไม่กล้าตั้งต้นต่อ

เพียงวันหลับตาลง ชมอารมณ์หงุดหงิดเอาไวโนใจ เขาตอบกลับสาทรไปว่าไม่เป็นไร ในเมื่อผลสุดท้ายมันเป็นแบบนี้แล้วก็ช่างมัน ให้มันรู้กันไปว่าบนโลกนี้จะยังมีอะไรที่คนอย่างเพียงวันทำไม่ได้ แม้ว่าจะเป็นการทำงานร่วมกับคนที่ตัวเองเหม็นช้ำหน้าก็เถอะ เขาจะถือว่านี่คือการตั้งใจให้ตัวเองก็แล้วกัน สองวันนี้เพียงวันจะเอาชนะมันให้ได้

“ถ้าอย่างนั้นก็ทำตามทีบอกไป มีปัญหาอะไรก็ส่งข้อความมาก็แล้วกันนะ”

“อือ”

“ไหวจริง ๆ ไช้ไหม”

“เออ”

“โอเค...”

สาทรโบกมือลา เดินจากไปพร้อมกับมะเหมี่ยวแล้ว ทิ้งไว้แค่เพียงวันที่ยังยืนอยู่กับนายไปห้องสองคนเดิม บรรยากาศที่เต็มไปด้วยความเงียบ ไอเย็นที่แผ่ออกมาจากตัวของเพียงวันสร้างความอึดอัดไม่หยุดหย่อน ไปเองก็ไม่พูดอะไร จนในที่สุดเพียงวันก็เริ่มเปิดปากพูดก่อน เขาโคจรศีรษะเล็กน้อยแล้วเดินนำไปยังจุดที่สาทรบอกไว้

“ตามมา”

พูดเพียงเท่านั้น ไปก็เดินตามไปเงียบ ๆ เพียงวันยกมือไหว้สวัสดิ์ คุณครูทั้งสองท่าน พอพวกเขาเห็นหน้าของคนเก่งทั้งสองก็จำได้ทันทีว่าคือเด็กนักเรียนที่มีรูปติดอยู่บนป้ายใหญ่หน้าโรงเรียน บางคนถึงขั้นเอ่ยชมไม่หยุด เพียงวันได้แต่พยักหน้ารับเงียบ ๆ เหลือบตามองคนข้างตัว ไปกลับคลี่ยิ้มตอบกลับด้วยกิริยาน่ารักน่าเอ็นดู ทำเอาผู้ใหญ่สรรเสริญเด็กดีไม่หยุดหย่อน

มีเรื่องหนึ่งที่ว่าเพียงวันเพียงจะรู้ เพราะเขากับไปไม่เคยยื่นเทียบกัน
 ในระยะนี้เลยสักครั้ง ความจริงแล้วไปตัวสูงกว่าเขา นี่ขนาดเพียงวัน
 คิดว่าตัวเองสูงแล้ว ไปน่าจะสูงพอๆ กันกับสาทรเลย

แม้แต่เรื่องนี้ เพียงวันก็ยังแพ้งั้นหรือ?

เพียงวันจำต้องทำงานร่วมกับคนที่ตัวเองเกลียดชังหน้า แม้ในใจ
 จะมีไฟกองโตลุมอยู่ แต่สิ่งที่แสดงออกก็มีเพียงใบหน้าเฉยเมย สีหน้า
 ราบเรียบ ทำราวกับว่าไม่ได้สนใจอะไรทั้งนั้น แม้แต่คนที่ยื่นทำงานข้าง
 ตัว เพียงวันก็ไม่แม้แต่จะชายตามองเลยสักนิดเดียว

และในจังหวะที่พวกเขาจะต้องนำของว่างไปเสิร์ฟให้แก่คณะ
 กรรมการ รุ่งๆ มือของไปก็เอื้อมมาสัมผัสถูกมือของเพียงวัน แม้จะรู้ดี
 ว่านั่นคือความบังเอิญ แต่ร่างกายของเพียงวันก็แสดงปฏิกิริยาต่อต้าน
 ไปแล้วเรียบร้อย เขาสะบัดออกอย่างแรงจนเกือบจะเรียกความสนใจ
 จากคณะกรรมการ จึงทำที่เป็นสะบัดมือไปมา ราวกับว่ากำลังไล่อะไร
 สักอย่างออกจากมือตัวเอง การแก้ปัญหาเฉพาะหน้านี้ถือว่าทำได้
 ไม่เลวเลย เพียงวันลอบมองคณะกรรมการ ก่อนที่จะตัดตามองคน
 ข้างตัว

“เพียงวัน”

“นี่...”

“รู้ว่าไม่ชอบหน้า แต่ในเวลาแบบนี้ก็เก็บอาการหน่อยเหอะ”

“...”

“แยกแยะหน่อย ทำงานกันอยู่”

เพียงวันคนเก่งถึงกับอึ้ง พุดอะไรไม่ออก นี่เป็นครั้งที่สองที่หมอนั้น
 อย่ปากพุดกับเขา และมันก็มาพร้อมกับคำตำหนิ ไม่ต่างอะไรจาก
 ครั้งแรกที่พุดถึงความผิดพลาดของเขา...

คนคนนี้...น่าหงุดหงิด น่าหงุดหงิดจริง ๆ ให้ตายสิ

แล้วนี่เขาต้องทนอยู่ด้วยถึงสองวัน สองวันเชียวนะ! เริ่มต้นมา
 แค่ครึ่งวันก็ถึงใส่กันขนาดนี้แล้ว มันจะไปกันรอดจริง ๆ เหรอ

เรื่องนี้ต้องโทษสาทรอย่างเดียว ถ้าหมอนั้นไม่ใช่สายตาแบบนั้น
มาออกด้อันกัน ต่อให้เอาข้างมาลาก อย่าหวังเลยว่าคนอย่างเพียงวัน
จะมายืนอยู่ตรงนี้!

จะบ้าตาย เขาไม่อยากเจอหน้านายไปคนนี่เลยจริงๆ ให้ตาย
สิวะ!

3

เสาร์อาทิตย์ที่ผ่านมาถือเป็นวันหยุดสุดสัปดาห์ที่เพียงวัน
อยากจะลบมันให้หายออกไปจากความทรงจำมากที่สุด
เพียงวันไม่เคยรู้สึกหงุดหงิดใครมากเท่านายไปห้องสองคนนั้น
มาก่อน

ตลอดระยะเวลาสองวันที่ต้องทำงานร่วมกัน ไม่มีใครรู้หรือรู้ว่า
เพียงวันจะต้องใช้ความอดทนมากมายแค่ไหน เขาตั้งใจเอาไว้แล้วว่า
จะต้องผ่านบททดสอบนี้ไปได้ แข่งขันกับตัวเองว่าจะก้าวข้ามเรื่อง
ซีปะตี๊พวกนี้ แต่บอกตามตรงว่ามันทำให้เขารู้สึกเหนื่อยมากจริง ๆ
วันแรกไม่เท่าไร วันที่สองนี่สิ เขาทำหน้าที่ตั้งสี่ไปตลอดเวลา เขาแบบ
ให้รู้เลยว่าไม่ชอบคนคนนี้ ถึงจะมีเก็บอาการบ้างเวลาที่คุณคร่อมองมา
ต่อหน้าก็ต้องวางตัวให้ดีเพื่อรักษาภาพลักษณ์ของโรงเรียน แต่พอพ้น
สายตานั้นไปแล้วรังสีเย็นยะเยือกของเพียงวันก็แผ่ออกมาอีกครั้ง
เตือนให้ไปได้รู้ว่าอย่าเข้ามาใกล้ในระยะหนึ่งเมตร ไม่อย่างนั้นโดนตี
แน่

อันที่จริงหลังจากนี้ทางสภาฯ ก็จะมีนัดเลี้ยงอาหารแทนคำ

ขอบคุณให้แก่คนที่ไปช่วยงาน แต่เพียงวันปฏิเสธไปแล้วเรียบร้อย จะให้รางวัลหรืออะไรก็ตาม เขาไม่สนใจทั้งนั้น ขอแค่หลังจากนี้อะไรเรื่องวุ่นวายอะไรมารบกวนการอ่านหนังสือเป็นพอ เพียงวันแค่ต้องการชีวิตที่สงบสุข ได้อ่านหนังสืออย่างมีสมาธิ และทำตามเป้าหมายที่ตัวเองวางไว้ได้ เขาสนใจแต่อนาคตของตัวเองก็เท่านั้น

เช้าวันถัดมา เพียงวันก็มาโรงเรียนตามปกติ เขามีสมุดเล่มเล็ก ๆ ติดมือมาด้วย ในระหว่างที่รอเข้าแถวก็หยิบมันขึ้นมาอ่านไปพลางแว่วเสียงซุบซิบดังขึ้นจากแถวข้างกัน เพียงวันจึงตัวสลายตามองเล็กน้อย คนพวกนั้นคือเด็กห้องสอง อันที่จริงเพียงวันไม่ใช่คนที่ชอบจดจำคนที่ตัวเองไม่รู้รู้สึกสนใจ แต่เขาก็พอจะคุ้นหน้าคุ้นตาอยู่บ้าง ถ้าจำไม่ผิด...สามสี่คนนั้นน่าจะเป็นเพื่อนในกลุ่มเดียวกันกับไป น่าจะเป็นแก๊งเดียวกันกับที่เจอตอนคาบพละในวันนั้น

เลื่อนสายตาไปอีกนิดก็เจอกับไป เพียงวันชะงักไปเล็กน้อย เลื่อนสายตาหนีกลับมายังสมุดเล่มเล็กในมือของตัวเอง ตลอดเวลาที่ผ่านมาเขาไม่เคยสังเกตเลยว่าไปยืนอยู่ท้ายแถวแบบนี้ แต่ก็คงไม่แปลกอะไรเพราะไปตัวสูง ปกติแล้วการยืนเข้าแถวหน้าเสาธงมักจะให้เด็กนักเรียนยืนเรียงตามลำดับส่วนสูง คนตัวเล็กก็อยู่ด้านหน้า คนตัวสูงก็อยู่ด้านหลัง เหมือนอย่างเพียงวันและสาทรที่ยืนเคียงข้างกันแบบนี้

แต่บอกตามตรงว่าเขาไม่เคยสังเกตเลยว่าไปเองก็ยืนอยู่ข้างกันนั้นสินะ...ถ้าเป็นคนแปลกหน้า ย่อมไม่มีทางที่จะได้อยู่ในสายตาของเพียงวันคนนี้อยู่แล้ว

ตั้งแต่เมื่อไรกันที่ไปมีตัวตนในสายตาของเพียงวันมากถึงขนาดนี้

ช่างเถอะ อย่าไปสนใจเขาเลย ปล่อยให้เป็นคนแปลกหน้าแบบนี้ต่อไปนั่นแหละดีแล้ว ยิ่งไปชะงักเรียนกันคนละห้อง ไม่มีทางได้สนิทสนมอะไรกันอยู่แล้ว ต่างคนต่างอยู่ก็แล้วกัน

“ไป”

แต่สิ่งไม่คาดคิดก็ดันเกิดขึ้น เพียงวันสิ้นเนื้อหาวิชาการในหัว
ทันทีเมื่อเพื่อนรักของตัวเองเดินไปทักทายไอ้หน้าดีห้องสองคนนั้น

“สรุปว่าเย็นนี้มึงไปด้วยใช่ไหม”

“ใช่”

“แจ๋วเลย”

สาทรพูดคุยกับไปอย่างสนิทสนม หน้านั้นก็ยังเอาแต่คลี่ยิ้มสดใส
ทักทายเพื่อนใหม่ไปเรื่อย คงเห็นว่าไปเป็นคนน่าสนใจก็เลยพยายาม
เข้าหาสินะ

เพียงวันถลึงตาใส่เงียบ ๆ คาคั่นเอาคำตอบผ่านสายตา ทั้งที่
สาทรเองก็น่าจะรู้ว่าหมอนั้นคือศัตรูหมายเลขหนึ่งที่เพียงวันไม่ชอบ
หน้า แต่ทำไมถึงยังไปส่งยิ้มให้ต่อหน้าต่อตาเขาแบบนี้ มิตรทรยศ
หรือเนี่ย

“น่า จริง ๆ แล้วไปมันก็เป็นคนดีออก นิสัยดีจะตายไป”

ไอ้มนุษยอัธยาศัยดีคนนี้นี่ มันน่าโดนทุบสักที!

สาทรเข้าใจสายตานั้นของเพียงวัน แม้ว่าอีกฝ่ายจะไม่ได้พูด
อะไร แต่เขาก็รับรู้ได้เลยว่าเพียงวันกำลังอารมณ์เสียอยู่ แฮ่อ...แต่เท่า
ที่รู้จักกับไป แม้ว่าจะคลุกคลีกันแค่ช่วงเวลาสั้น ๆ ก็เถอะ สาทรรู้สึก
เพื่อนใหม่ต่างห้องไม่ใช่คนนิสัยไม่ดีอะไรเลย ไปอาจจะมีการเกร็ง ๆ
บ้าง แต่เวลาถามหรือชวนคุยอะไรก็ตอบกลับตลอด ช่วยเหลืองานของ
คุณครูและเพื่อน ๆ โดยที่ไม่ปริปากบ่น รับผิดชอบงานในส่วน
ของตัวเองเป็นอย่างดี มีไหวพริบในการแก้ไขปัญหาด้วย สมแล้วที่จะถูก
เรียกว่าเป็นคู่แข่งสุดน่ากลัวของเพียงวัน สาทรยอมรับในความสามารถ
ของไปจริง ๆ

สงสัยจึงว่าทำไมเพียงวันถึงได้เกลียดชังหน้าเพื่อนต่างห้องคนนั้น
นัก เดิมทีเขาก็ไม่เคยสนใจคนแปลกหน้าอยู่แล้ว หรืออาจเป็นเพราะ
ว่าไปเป็นคนเดียวที่มีความสามารถทัดเทียมกับเขา ก็เลยรู้สึกกลัวว่า
ตัวเองจะโดนโค่นบัลลังก์ลงเหมือนอย่างที่เคยใครต่อใครว่ากันนั้นหรือ?

โธ่ เพียงวันนะฉลาดอยู่แล้ว ไมโตนเด็กใหม่เอาชนะได้ง่ายๆ หรือ
...มั้งนะ

“เขี่ย คะแนนสอบสปีคกึ่งที่เซอร์เจนออกมาแล้วนะ”

“ตายท่า กูไม่รับรู้ได้ไหม คะแนนเขี่ยแน่นอน”

“เอาน่า มันก็ไม่ก็เปอร์เซ็นต์เอง”

“กูไปแอบสืบมา เขาบอกว่าไปห้องสองมันพูดดีมากเลยมี
เพื่อนกุ่มันบอกว่าอย่างกับออกไปพูดสุนทรพจน์ให้คุณครูฟัง ไม่ได้เต็ม
ก็บ้าแล้ว”

สาทรกะพริบตาปริบๆ ค่อยๆ หันกลับมามองเจ้าของไอเย็น
ข้างตัว แม้ว่าเพียงวันจะทำที่เป็นนั่งทำข้อสอบแน่นิ่ง แต่ดูจากแววตา
และน้ำหนักมือที่ใช่แล้ว เขากำลังรู้สึกหงุดหงิดสุดๆ แน่นอน อยู่ที่นี่
มาตั้งกี่ปีไม่เคยเจอใครที่จะหยามตัวเองได้เท่านายไปมาก่อน ทั้งชีวิต
เพียงวันไม่เคยโดนไล่ป้ออย่างกระชั้นชิดขนาดนี้ แม้ว่าสาทรเองจะเก่ง
แต่เขาขอมรับจริงๆ ว่ายังห่างชั้นจากเพื่อนข้างตัวคนนี่ไปมากโข คงจะ
มีเพียงป้อนี้แหละที่เรียกได้ว่าเป็นคู่แข่งที่สมน้ำสมเนื้อ

เอาละ ศัตรูวิ่งมาทักทายถึงที่ ดูซิว่าพ้อคนเก่งประจำห้องหนึ่ง
จะทำยังไง

“สา”

“หือ”

“สอบภาษาอังกฤษครั้งต่อไปสัปดาห์หน้าใช่ไหม”

“อ่า...ใช่”

“ดี”

สาทรถึงกับกลืนน้ำลายลงคออีกใหญ่ แววดตาของเพียงวันใน
ตอนนี้มีแต่คำว่าจะฆ่าให้ตายเท่านั้น ตั้งแต่วันนี้จนกว่าจะถึงวันสอบ
สัปดาห์หน้า เขาคิดว่าเพียงวันจะต้องอ่านหนังสือวิชาภาษาอังกฤษ
หนักมกแน่ๆ

“เอ่อ...เพียงวัน”

“...”

ในตอนนั้นเองก็มีเพื่อนผู้หญิงคนหนึ่งเดินเข้ามาหา เธอแสดงท่าทีกล้า ๆ กลัว ๆ พอสาทรเห็นเพื่อนเกร็งแบบนั้นก็คลี่ยิ้มส่งไปให้ และมันก็ช่วยให้เธอหายเกร็งไปได้จริง ๆ

“พอดีคุณครูเรียกให้ไปหาที่ห้องพักครูนะ บอกว่าให้ไปเอาชุดข้อสอบอะไรสักอย่างนี้แหละ”

“อือ”

เพียงวันตอบรับสั้น ๆ สิ่งที่เพื่อนบอกมาคือข้อสอบเก่าของการแข่งขันตอบปัญหาวิทยาศาสตร์ รายการแข่งขันใหญ่ที่เขาจะเดินทางไปวัดฝีมือในอีกไม่นานนี้ คุณครูทำการรวบรวมมาให้ ดูท่าทางจะจัดทำเป็นเล่มเสร็จเรียบร้อยแล้ว เพียงวันจึงวางมือจากหนังสือเรียนบนโต๊ะแล้วเดินตรงไปยังห้องพักครูที่ว่า และเขาก็ต้องชะงักไปเมื่อได้เจอกับนายไปห้องสองคนนั้น จ้องมองตาเพียงเสี้ยววินาทีเท่านั้น ก่อนที่จะเดินผ่านหน้าไปหยิบเอกสารบนโต๊ะ จากนั้นก็เดินออกไปนอกห้อง ไม่คิดจะรื้ออะไรทั้งสิ้น

“เพียงวัน”

“...”

“เพียงวัน”

“...”

“เพียงวัน รอหน่อย”

ได้ยิน แต่เขาไม่อยากจะหยุดเดิน

เพียงวันยังคงกดอิกิ้อันสูงเสียดฟ้าของตัวเองเอาไว้ หนุ่มแฉ่นเดินนำไปเรื่อย ๆ ทำที่เป็นไม่ได้ยินเสียงเรียกของคนข้างหลัง เขาสับขาเร็วเร็ว ตั้งใจว่าจะรีบหนีกลับห้องของตัวเองไปซะ แต่ไม่คิดเลยจริง ๆ ว่าจะถูกจับไหล่ข้างหนึ่งเอาไว้ แล้วดึงให้หันหน้ากลับไปหา เพียงวันถึงกับเบิกตากว้าง คาดไม่ถึงว่านายคนนั้นจะก้าวตามกันทันด้วย

“เวลาคนอื่นเขาเรียก อย่าทำเป็นไม่ได้ยิน”

“...”

“นั่นไม่ใช่ข้อสอบ เป็นเอกสารคุณครู”

“!”

“นี่ ข้อสอบ”

เมื่อไรกันที่เรื่องไม่ได้ตั้งใจจะหายไปจากชีวิตของเพียงวันเสียที จะบ้าตาย เขาจะบ้าตายจริง ๆ มั่วแต่รีบหนีไปจนไม่ทันได้ดูเลยว่าเอกสารที่หยิบมามันไม่ใช่ชุดข้อสอบ แต่เป็นใบคำขออะไรก็ไม่รู้ แม้จะอายจนอยากแทรกแผ่นดินหนี แต่เพียงวันก็ยังเก็บอาการเอาไว้ได้ แสดงสีหน้าราบเรียบ ทำราวกับไม่รู้สิกรู้สาอะไร ยืนยันคืนให้ไปแล้ว รับเอาข้อสอบอีกชุดมาถือไว้ เขายอมที่จะเงยหน้าสบตาชั่วคราว แววดาหลังเลนส์ใสยังมีความรู้สึกหงุดหงิดเจือเอาไว้อยู่

“มีอีกเรื่องอยากให้คุณช่วย”

“...”

“คุณครูบอกว่าจะนัดมาซ่อมทำข้อสอบด้วยกัน เสาร์อาทิตย์นี้ว่างไหม”

“...”

“เพียงวัน”

ไม่ชอบ ไม่ชอบเลย เขาไม่ชอบเลยจริง ๆ ทำไม่ต้องมาเรียกชื่อกันด้วย

“ว่าง”

น้ำเสียงของเขาที่ตอบกลับไปยังเต็มไปด้วยอารมณ์เหวี่ยงสีหน้าเรียบนิ่งแต่แววตาบอกบุญไม่รับสุด ๆ

“ก็ดี”

“หมดธุระแล้วใช่ไหม”

“ยัง”

“อะไรอีก”

“ขอเบอร์ด้วย”

เพียงวันถึงกับหนึ่งไปพักหนึ่ง ปกติแล้วไม่เคยมีใครเข้ามาขอเบอร์โทรศัพท์กันถึงที่แบบนี้ แนนอนอยู่แล้ว เพราะนิสัยส่วนตัวของเพียงวันที่ค่อนข้างขวางโลก มนุษย์สัมพันธ์ติดลบ วันว่างก็อยู่แต่ที่บ้าน เอาแต่อ่านหนังสือ ใครจะอยากคบค้าสมาคมด้วย พอถูกขอเบอร์โทรฯ แบบนี้เขาก็ทำตัวไม่ถูกเหมือนกัน ไม่รู้ว่าจะต้องตอบยังไงดี

“เอาไวโทร. หาเวลาสำคัญ ถ้าไม่มีอะไรก็คงไมโทร.”

เออ! ก็ลองให้โทร. มากวนกันบ่อยๆ ดูลิ จะทำให้ลิมีวิชาความรู้เลย!

ฟังจากคำพูดนั้น เดาว่าอีกฝ่ายเองก็คงไม่ได้อยากจะสานสัมพันธ์กับเขาสักเท่าไร เมื่อคิดดูโดยละเอียดแล้วว่าการให้เบอร์โทรศัพท์ที่มีมือถือแก่คนคนนี้เป็นเรื่องจำเป็นที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ ก็คงต้องยอมไปก่อน หลังจากจบการแข่งขันนี้แล้วก็จะได้แยกย้ายทางใครทางมัน ไม่ต้องมาเจอกันอีก และเพียงวันก็จะบล็อกลเบอร์ของอีกฝ่ายไปซะ

เพียงวันรับโทรศัพท์มือถือของไปมา จากนั้นก็กดพิมพ์หมายเลขโทรศัพท์ของตัวเองลงไป หลังจากที่ได้รับไปแล้วก็กดโทร. ออกทันที สัมผัสที่สั้นครี๊ดๆ จากในกระเป๋ากางเกงทำให้เพียงวันสะดุ้งเล็กน้อย

“บันทึกเอาไว้ด้วย”

สั่งเก่งเป็นบ้าเลย! สั่งๆ มันอยู่นั้นแหละ! ไหนสาทรบอกว่าใจดี
ไ

“หมดธุระแล้วใช่ไหม”

“อือ เสาร์อาทิตย์นี่ก็อย่าลืมมาที่โรงเรียนด้วย”

“บอกตัวเองเถอะ”

“นี่ความจำดีอยู่แล้ว”

“คือจะบอกว่าคนอื่นฉลาดน้อยกว่าฉันสิ?”

“ไม่ได้หมายความว่าแบบนั้นเลย”

“จะหาเรื่องกันใช่ไหม”

เพียงวันเลิกคิ้วขึ้น เริ่มอารมณ์เสียขึ้นมานิด ๆ แล้ว เด็กนักเรียนบางคนก็เดินผ่านก็ถึงกับหันมามอง จากนั้นก็เก็บเอาเรื่องนี้ไปซุบซิบกัน หัวกะทิของห้องหนึ่งกับห้องสองกำลังมีเรื่องกันละ ต่างคนต่างจ้องหน้ากันไม่มีใครยอมใคร น้อยครั้งที่จะได้เห็นเพียงวันแสดงอาการไม่พอใจใครสักคนอย่างโจ่งแจ้งขนาดนี้

“อยากจะพูดอะไรก็เชิญ กูไม่สนหรอกนะว่ามึงเป็นใคร ไม่ได้
อยากจะรู้จักเลยด้วยซ้ำ”

“...”

“มีเวลาอีกสามวันกว่าจะถึงวันนัด ไปเตรียมตัวอ่านหนังสือให้
ดี แล้วอย่ามาเป็นตัวถ่วง”

“...”

“ใส่หัวไปให้พ้น ถ้าไม่จำเป็นก็อย่ามาให้เห็นหน้า”

เพียงวันเอ่ยเสียงเย็นชา จากนั้นก็เลื่อนสายตาหนี ไม่คิดจะสนใจเด็กต่างห้องคนนั้นอีก หันหลังแล้วเดินจากไปเงียบ ๆ ในใจราวกับมีไฟกองใหญ่สุ่มอยู่ ร้อนรุ่มไปหมด อดไม่ไหวจนเปลือยใช้สรรพนามแบบนั้นกับคนที่เพิ่งจะรู้จักไป แต่เอาเถอะ เขาก็แสดงตัวอย่างชัดเจนว่าไม่ต้องการเป็นมิตรมาตั้งแต่แรก บางทีการทำแบบนี้อาจทำให้ไปรักษาระยะห่างจากกันมากกว่าเดิมก็ได้ ซึ่งนั่นก็ย่อมเป็นผลดี นั่นแหละคือสิ่งที่เพียงวันต้องการ

คำพูดที่เอ่ยออกไปนั้น ฟังแล้วเหมือนเป็นสารทักบอย่างไร อย่างนั้นเลย แต่มันก็คงใช่ เพราะเพียงวันตั้งใจแล้วว่าเขาจะแสดงให้อีกฝ่ายได้เห็นเอง...ว่าใครกันแน่ที่เป็นที่หนึ่ง ใครกันแน่ที่เป็นผู้ครองบัลลังก์ที่แท้จริง เขาจะไม่วันยอมให้ใครมาเอาชนะตัวเองได้ทั้งนั้น การแข่งขันในครั้งนี่เพียงวันจะต้องเป็นผู้ชนะเพียงหนึ่งเดียว ถ้าหากยังสลัดไปไม่ได้ ก็อย่าหวังว่าจะไปแข่งขันอะไรกับใครจากต่างโรงเรียนเลย

สาทรและมะเหมี่ยวที่นั่งอยู่ในห้องต่างรู้สึกตกใจและสงสัย

ทำไมเพียงวันถึงได้ดูเอาจริงเอาจังมากถึงขนาดนี้ ทั้งที่ช่วงนี้ก็ยังไม่มี การสอบใหญ่อะไรเลยด้วยซ้ำ พวกเขาทำได้เพียงมองหน้ากัน สลับกับ มองเพื่อนสนิทคนนั้นที่นั่งก้มหน้าก้มตาอ่านหนังสือด้วยความ ขะมักเขม้น ไม่สนใจสิ่งแวดล้อมอื่นใดรอบกายเลยแม้แต่หน่วย

ไฟอันแรงกล้าปะทุขึ้นในดวงตาคู่นั้น หนุ่มแฉวนคนเก่งของห้อง กำลังเดือดจัด เตรียมอ่านหนังสือเพื่อที่จะเอาชนะเด็กหัวกะทิต่างห้อง คนนั้นให้ได้

น่าหงุดหงิด...น่าโมโหที่สุดเลย

ไอ้คนชื่อไปนี่มันใครกัน! ทำไมถึงโผล่มาในชีวิตอันสงบสุขของ เพียงวันได้ เลิกก่อกวนกันสักทีจะได้ไหม ให้ตายสิ!